

TF

JUNI — 1978

BLI MED PÅ SOMMERLEIR!

Leder: Mobiliser til sommerleir!	2.	Ga i mot »harde slag» i kaderfost- ringa og ensidighet i vurderinga av arbeidet!	27.
Melding fra redaksjonen.	3.	Om arbeidet til kommunister på små plasser.	29.
Forholdet EPLF/FFF.	4.	<i>Kvinnepolitikken:</i>	
Når du skriver til TF.	5.	Kompromissene i 8.mars-arbeidet.	30.
<i>Ungdomskampanja:</i>		Stodieopplegg for kvinnepolitikk.	33.
Forslag til ungdomslederinnstruks.	6.	<i>Krigsdiskusjonen:</i>	
Noen erfaringer fra ungdoms- kampanja.	8.	Kommentar til »Kan den borgerlige hæren føre en rettferdig krig ?	36.
Ikke ta inn stofførkere i RU!	15.	Vi skal ikke legge ned klasse- kampen, Rudolf!	40.
Soldatene og ungdomskampanja.	17.	Valet 77: Boikott i praksis!	41.
Er »Nei til tvungen ungdomsskole ei riktig parole ?	19.	Ja, kamerater vi hører dere - svar på kritikk av KK i April TF.	43.
Om åpent møte for ungdom.	21.		
Forsøk på oppsummering av karak- terdebatten.	22.		
<i>Anti-byråratikampanja:</i>			
Partifunksjonærer og massearbeid.	26.		

MOBILISER TIL LEDER: SOMMERLEIR.

En kamerat hadde lenge lurt på åssen han skulle få med en kompis på sommerleir, og etter endel kremting og harking fikk han nå spurt om den andre hadde hørt om Rød Front-leirene noengang. «Ja-da» kom svaret kontant. «Dem har kona mi og jeg lest om i Klassekampen. Vi skal være med på en i sommer.»

Riktig så greitt er det kanskje ikke å få med andre. Men det finnes helt sikkert folk vi kan spørre.

De 3 hovedtemaene gir mye stoff å diskutere ut fra. Folk bekymrer seg for Sovjets ekspansjon: Angrepa på Kina og Zaire, den planlagte offensiven mot Eritrea, rovfisket rundt norskekysten og lovbrudda på Svalbard. De føler med de undertrykte folkene i Øst-Europa.

Mange vil helt sikkert delta på leir for å få diskutert det ene hovedtemaet: «Tsjekkoslovakia 10 år under jernhølen: Sosialimperialismen på offensiven — hva med oss?»

«Vi må bevare arbeidsplassene» sier Nordli. Og så setter de hundrevis av folk på porten. Kleppe kommer med det ene dyrtidstiltaket etter det andre og slår lønna ned. Det opprører oss. I den demagogiske fossen av løgner om at «vi lever over evne», «vi priser oss ut av markedet» trenger vi et glassklart grep om den marxistiske forklaringa på krisa. «Hvorfor kommer den? Hvordan føre kampen mot den?» er undertittel på dette temaet.

Egypt har nektet å være nykoloni for Sovjet. Derfor stempler revisjonistene landet for «arabisk reaksjon». Leiesoldatene fra Kuba framstiller de som «frigjøringsstyrker». Spydspissen i dette angrepet på 3 verden-teorien og den økende kampenheten mot supermaktene, retter de mot et av de mest fremskredne 3. verden-landa: Kina. Endel folk er blitt forvirra av dette. De lurar på om 3 verden-teorien er rett, om Kina følger en revolusjonær utenrikspolitikk osv. Sommerleirdiskusjonene vil væpne oss med en mengde materiale og djupere forståelse for betydninga av 3. verdens kamp. Mange progressive som vi får med på leir, vil få svar på spørsmåla sine.

I mobiliseringa har vi hatt gode erfaringer med kveldsarrangementer eller «mini-leire» på hytte eller i telt. En kan ta opp ett av hovedtemaene og ellers diskutere aktuelle spørsmål og ha det trivelig. Endel folk vil være avhengige av å ha med ungene sine på leir. Som kjent løser vi det ved egne barnehager eller pionerorganisering. Der det er Røde Pioner-leire, bør vi oppfordre folk til å la ungene sine få være med på det.

Flere har blitt med på leir først når de har blitt overbevist om at de ikke trenger være politisk skolert, eller ha de store talegavene for å delta.

LEIRENE – EI KAMPOPPGAVE FOR HELE PARTIET

Ei uke på leir legger grunnlaget for stor politisk framgang i året som følger og vi organiserer mange fler aktivister. Da må vi og legge skulderen til overfor politiske og tekniske vansker.

Det har vært og finnes fortsatt svakheter i forarbeidet til leir. Framstøta for å kriminalisere partiet og nekte oss leirsteder, skjærper dette.

Vi må derfor bruke den siste tida vi nå har før leirene til å forberede oss godt politisk og organisatorisk. Det er laga ei egen sommerleirbok og et eget temahefte (de 3 hovedtemaene for '78-leirene) som vi oppfordrer deg til å studere før leirene tar til. Svakheter i opplegget på leirene må kritiseres. Samtidig må vi holde fast ved at kritikken skal føre til at leiren blir bedre og ikke tillate kritisismen å surne ned leiren fordi det er enkelte glipper her og der.

Leirtilbudet er i år breiere og bedre enn noengang. Vi er overbevist om at Rødt Front-leirene 1978 vil sende den røde fana til topps når det gjelder entusiasme og pågangsmot for partiets politikk.

Vel møtt på sommerleir!

MELDING FRA REDAKSJONEN.

Melding fra red.

TF får mange flere innlegg enn vi får plass til i bladet, det er bra. Red. vil svare på de innlegga som ikke kommer inn. Endel diskusjoner mener vi blir dekket i Klassekampen, det gjelder om arbeideraristokratiet, og om partiets syn på alkohol. Innlegg om dette blir sendt over til KK. — Med et forbe-

hold når det gjelder alkoholdiskusjonen: TF vil seinere ta opp diskusjonen om kommunistenes omgang og bruk av alkohol.

Det er også endel andre innlegg red. får som vi mener passer bedre i KK, da sender vi innlegget over til avisa men vi gir også beskjed til innsenderen.

red.

FORHOLDET FFF/EPLF.

Til informasjon

Som alle har sett i Klassekampen slutta begge de eritreiske frigjøringsorganisasjonene – ELF og EPLF – seg til Faglig 1. maifront i Oslo. Dette skjedde i god tid før 1. maidagen. To dager før 1. mai trakk imidlertid EPLF (Det Eritreiske Folkets Frigjøringsfront) tilbake sin tilslutning. Det skjedde etter at de tidligere hadde slutta seg

til FFF på sitt eget grunnlag.

Som en informasjon trykker vi her det brevet som Arbeidsutvalget i FFF/Oslo sendte til EPLF under forhandlingene. Dette var ett av mange forsøk på å til en enhetlig opptreden av de eritreiske frigjøringsorganisasjonene 1. mai.

Dette er ordlyden i brevet datert 22. april 1978:

Faglig 1. maifront-komiteen i Oslo ser med glede på den styrke enheten som nå er i ferd med å utvikle seg mellom ELF og EPLF. Denne enheten vil gjøre det enda vanskeligere for det eritreiske folkets fiender å vinne fram med deres aggresjon mot det heltemodige folket. Faglig 1. maifront (FFF) har alltid støtta arbeidet for styrke enhet i den eritreiske frigjøringskampen, og føler et spesielt ansvar for å fortsette dette arbeidet i tida framover.

Enhetsavtalen mellom ELF og EPLF fra 20. april viser at arbeidet for enhet vinner framgang. Vi vil gjøre vårt beste for at 1. mai i Oslo blir en dag som styrker den eritreiske frigjøringskampen og enhetsavtalen mellom ELF og EPLF.

Fra 20. april er det klart at enhetsavtalen reelt blir satt ut i livet. FFF føler et spesielt ansvar for å støtte tiltak som er i enhetsavtalens ånd.

Forhandlinger med ELF/Norge har gjort det klart at ELF ikke godtar at noen eritreisk organisasjon bruker 1. maiparoler som karakteriserer den ene eller den andre organisasjonen som «fortropp» i frigjøringskrigen. ELF mener at en slik parole står i motstrid til enhetsavtalen ettersom «fortropps»-parolen framhever en av organisasjonene på bekostning av den andre. ELF mener at dette splitter organisasjonene fra hverandre framfor å styrke enheten mellom dem.

FFF har gjort det klart at det ikke er vår sak å avgjøre hvem som er det eritreiske folkets fortropp. Dette må avgjøres av det eritreiske folket sjøl i handling. I forhandlinger mellom ELF og EPLF har FFF i perioden før 20. april understreket at vi anser fortroppsparolen som ugunstig for enhetsarbeidet. Vi slo fast at dersom en organisasjon ville bruke parolen kunne vi heller ikke nekte den andre organisasjonen å gjøre det. Med disse reservasjonene aksepterte FFF EPLF's ene parole «Det eritreiske folket leda av sin fortropp EPLF vil vinne!»

Nå har ELF gjort det klart at de mener bruken av fortroppsparolen er i

motstrid til enhetsavtalen av 20. april.

Dermed har det oppslått en ny situasjon. Siden vi veit at det er oppriktig ønske fra begge organisasjonene å sikre en mest mulig vellykka gjennomføring av enhetsavtalen, oppfordrer vi derfor EPLF om å trekke tilbake formuleringa i sin ene 1. maiparole som betegner EPLF som fortrøpp.

Vi er sikre på at den anti-imperialistiske opinionen vil hilse en slik beslutning som et verdifullt bidrag til å styrke enheten.

Sosialimperialismen, kubanske leiesoldater og Mengistu-regimet står i disse dagene klar til å sette i gang en storoffensiv mot det tapre eritreiske folket. I denne situasjonen anser FFF det som sin soleklare plikt å gjøre i. maidagen til et kraftig slag mot disse aggressorene og for økt slagkraft og enhet i den eritreiske frigjøringskampen.

Vi håper på et raskt og positivt svar.

Leve det eritreiske folkets frigjøringskamp!

Leve enheten mellom ELF og EPLF!

Beste hilsner

Arbeidsutvalget i Faglig 1. maifront i Oslo

Brynf M. (sign.)

Videre forhandlinger på dette grunnlaget førte ikke fram. EPLF tok ikke til følge oppfordringa fra FFF, noe alle anti-imperialister og venner av det eritreiske folket utvilsomt beklager.

På 1. maidagen deltok ELF i Faglig 1. maifronts demonstrasjoner flere steder i landet, inkludert Oslo. EPLF deltok i «Kommunistisk Ar-

beiderforbund»/«Kommunistisk Universitetslag»s 1. maitog og i SV-toget i Oslo.

Vårt svar på dette må være:

- Fast støtte til det eritreiske folkets rettferdige kamp!
- Økt støtte til forsøkene på å skape enhet i den eritreiske frigjøringsbevegelsen!

Anti-imperialist

NÅR DU SKRIVER TIL TF.

Hvis du skriver til TF, husk:

1. Skriver du for hånd må du skrive *leselig*. Mye ekstra arbeid for oss hvis vi skal være skrift-tydere.

2. Bruker du maskin – skriv med dobbel linjeavstand og *maks. 55 anslag per linje*. Da kan vi bruke manuset direkte uten å skrive det

om på maskin. (Mye arbeid spart).

3. Lag mellom-overskrifter. Bare tekst uen avbrudd er tungt for leseren. Del opp i avsnitt med en egen overskrift. Se i KK og Røde Fane – de gjør det konsekvent. Hvis du ikke gjør det må vi gjøre det.

UNGDOMSKAMPANJA

FORSLAG TIL UNGDOMS- LEDER-INSTRUKS.

Når ungdomskampanja er avslutta blir ungdomslederne nøkkelpersoner i ungdomsarbeidet. Derfor er det viktig at kameratene leser utkastet og spør om instruksjonen gir hjelp til

ungdomslederen på deres plass. Er instruksjonen skrevet for ungdomsledere i arbeidsplasslag. Eller der det ikke er Rød Ungdomslag? Send kritikk av forslaget til TF.

(Forslaget er skrevet av en kamerat i et distriktsstyre på forespørsel fra SK/AU. Instruksjonen gjelder der det er RU-lag.)

1) Ungdomslederens oppgave nå er å gå i spissen for å gjennomføre ungdomskampanjen. Ungdomslederen er den som mest av alle skal gå i spissen for å drive undersøkelser blant ungdommen, være aktiv i å verve til RU, gå i spissen for å omskape den indre stilen i RU, ta initiativer overfor skolene i strøket osv. Ungdomslederen skal sjølsagt mobilisere andre til dette også, men han skal se det som nettopp sin oppgave å gå i spissen.

2) Ungdomslederen behøver ikke å gå på alle styre- og medlemsmøter i RU-laget. Hvor mye han skal delta på må han finne ut sjøl. Han skal kjempe aktivt for å gjennomføre målsettinga for kampanjen. Om det betyr at han må være med på 50 eller 70 prosent av møtene er ikke det viktigste spørsmålet.

3) Ungdomslederen skal delta personlig. Han skal ikke bare disku-

tere med formannen, styret eller hele laget for å gi dem oppgaver osv. Ungdomslederen skal være med på å utføre oppgavene. Når RU-laget vil ha med seg folk på tur, skal ungdomslederen være med på å mobilisere til turen og være med på turen. Skal det lages et halvåpent møte, må han være med på å løse de praktiske og politiske oppgavene og ikke nøye seg med å si til RU'erne hva som skal gjøres. Dette fordi ungdomslederen skal få egne erfaringer og fordi han lærer opp RU'erne på denne måten, og fordi ungdomslederen og RU'erne skal kunne oppsummere felles erfaringer.

4) Ungdomslederen skal ikke overta alt styre og stell i RU. Det kan sjølsagt skje noen steder der det ikke fins noen RU-ledelse. Men hovedregelen er at ungdomslederen samarbeider med RU-ledelsen gjennom diskusjon og personlig deltagelse. Resultatet skal være at RU klarer seg mye bedre aleine.

5) Planene må samordnes. Noen steder har partilaget hatt sine pla-

ner for hva som skal **gjøres** med ungdommen og har satt dette ut i livet gjennom ungdomslederen uten å mobilisere RU-laget. Og RU-laget har holdt på med sitt, med oppgaver de har fått fra sin ledelse. Dette kan ikke gi bra resultater. Partiet må diskutere sine forslag og planer med RU og diskutere RUs egne planer. Det er veldig feilaktig å sette i gang det ene etter det andre uten å la RU'erne delta og være med på å lede. RU skal nettopp læres opp til å lede ungdomskampen og å lede en kommunistisk ungdomsorganisasjon. Hvordan skal dette kunne skje uten at de deltar i denne prosessen?

Hvor fritt står ungdomslederen i forhold til RUs plan? RU er en egen organisasjon med sin egen demokratiske sentralisme. Et lokalt partilag kan ikke vedta at f.eks. hele RUs årsplan ikke skal følges av det lokale RU-laget. Men RU-ledelsen er samtidig interessert i at deres sentrale plan blir «mjuka opp» og at det blir laga lokale planer som svarer best mulig til de lokale forholda. Det som er gærnt er å gjøre endringer uten å rådføre seg. Derfor: Ungdomslederen bør ha innvendinger til RU-planen.

6) Motsigelser må løses! Ungdomslederen må hele tida gjøre undersøkelser om hvilke politiske motsigelser som fins i RU-laget, og ta initiativ til at de blir diskutert og løst. Dette kan gjelde motsigelser om hvordan et kommunistisk ungdomsforbund skal være, noe vi veit finnes. Det kan også gjelde motsigelser i synet på internasjonale spørsmål. Å få slike motsigelser løst er ei oppgave for ungdomslederen.

7) Ungdomslederjobben er hovedoppgave! Å være skikkelig ungdomsleder betyr mye arbeid. Han må derfor ikke stadig mobilisere

res til å gjøre annet arbeid for laget. Ungdomslederen skal kjempe for å virkelig ha ungdomslederjobben som hovedoppgave. Det må mye til for at ungdomslederen skal bli satt til å gjøre andre viktige ting. Ungdomslederen må også lede de andre kameratene i laget som jobber med ungdommen.

8) Der det ikke finnes RU-lag er det ungdomslederens oppgave å sørge for at det blir flere RU-lag. Spesielt viktig er dette på skolene. Flere har gode erfaringer med å skaffe seg kontakter i skolegårdene og på andre samlingssteder for ungdom. Og har en fått tak i en trådende er det ikke vanskelig å nøste videre.

I RU-lag som består av bare ferske folk er det naturlig at ungdomslederen leder laget.

9) Dette er et foreløpig forslag til ungdomslederinstruks.

Når vi får mer erfaring kan vi lage stadig mer konkrete instruksjoner. Ungdomslederen må studere det nye direktivet om ungdomskampanjen der innrettinga av kampen framover står.

UNGDOMSKAMPANJA

NOEN ERFARINGER FRA UNGDOMSKAMPANJA.

Vi har høsta en del erfaringer i ungdomskampanja som vi mener andre kan dra nytte av, og det trengs mer diskusjon på linjene for arbeidet blant ungdommen. Det er vårt håp at denne artikkelen kan bidra til det.

DET HAR HELE TIDA STÅTT KAMP MELLOM TO LINJER I ARBEIDET

Vi har i løpet av ca tre måneder reist en del ungdommer til kamp og bygd opp et nytt Rød Ungdom-lag med bare nye medlemmer bortsett fra to partikamerater. Laget er relativt stort og rekrutterer hele tida. Dette har ikke kommet av seg sjøl, men som et resultat av at vi har analysert arbeidet vårt, bekjempa gale linjer og jobba systematisk for å sette den riktige linja ut i livet. Når vi har gjort dette, har vi oppnådd resultater, når vi har synda mot det, går arbeidet dårlig.

ER UNGDOMMEN SLØV OG PASSIV?

Er ungdommen sløv og passiv og prega av reaksjonære ideer og lite viktig for revolusjonen, vanskelig å mobilisere eller er ungdommen lite konservativ, opprørsk og lett å vinne og avgjørende for revolusjonen?

Det sto to syn opp mot hverandre. Vi kom et stykke på å skjønne det riktige gjennom diskusjoner i avdelinga og studier. Det var nødvendig for i det hele tatt å stille ungdomsarbeidet opp som viktig. Men det er umulig å få et riktig syn på ungdommen uten å være i kontakt med ungdommen.

Det sier seg jo sjøl at en må oppsøke ungdommen for å oppnå noe, men faktum var at vi ei tid prata mye uten å gjøre noe. Det måtte settes av tid til å gå ut, og det måtte gjøres i praksis. En variant av denne linjekampen var om det var nok å bruke ½ time i uka for å prate

GATEKAMPER

med ungdommer eller om det måtte brukes mye tid. Hvordan kan vi vente å oppnå noe uten å bruke mye tid sammen med ungdommen?

Løst og allment prat med ungdommen eller trå til på det som de er opptatt av og som det er mulig å gjøre noe med.

Vi prata flere kvelder med ungdommen om alt mulig. Det hadde den bra sida at vi blei kjent, fikk vite hva de var opptatt av o.l., men etter ei stund stilte spørsmålet seg om hva nå? Vi prata litt om at det burde reises aksjoner mot politivold, for ungdomslokaler, mot karakterer o.l. Mye av det var ungdommen enige i, men vi tok ikke grep om at noe skjedd. Det var først da vi analyserte dette at vi kom videre. Vi blei enige om å reise kampen for et sted å være. Egentlig mente vi kamper på ungdomsskolen (mot karakterer) var viktigst, men vi hadde ikke oppnådd så mye med propaganda om det, så ungdommen var lite interessert og vi hadde dårlig kontakt med dem. Vi måtte stille en kampsak som folka var opptatt av og sånn at vi kunne få mer kontakt med ungdommen. Kampen for et sted å være pekte seg ut. Samtidig har vi hele tida hatt som mål at vi gjennom dette arbeidet skal knytte kontakter på skolen for seinere å reise kamper der.

Sammen med noen ungdommer lagde vi løpeseddel og plakater til et åpent møte. På det kom 50–60 ungdommer og snøballen begynte å rulle for alvor.

DET TRENGS ET FAST GREP!

Når målet for aksjonen er streka opp er alt greit eller: Vi må ta alvorlig på å utvikle aksjonen og aktive sere folk.

Det holder ikke med noen gode ideer og oppfordringer til demonstrasjoner, underskriftsinn-samlinger og okkupasjoner. Vi må diskutere det med ungdommen, komme fram til hva vi skal gjøre, og energisk jobbe for å gjennomføre det. Det trengs et fast grep om dette. Vi har i aksjonen i alt for stor grad latt ting suse og gå, og skyldt på ungdommen hvis ikke noe har skjedd. Men det blir ikke demonstrasjon bare ved å si: «Møt neste mandag, så lager vi en plakater og stiller utenfor kommunestyret. Få med så mange som mulig.» Det kreves at vi sammen med noen ungdommer går ut og snakker med flere, at vi samler folk og lager løpeseddel og plakater, at vi trekker med mange i sånne praktiske forberedelser og i diskusjoner.

Ungdommen blir automatisk kommunister hvis de reiser aksjoner og er sammen med kommunister eller: Vi må drive egen propaganda for RU og ta et fast grep om å organisere folk i RU.

Lenge dreiv vi bare med noen hint om kommunismen og RU uten å gå på ungdommen skikkelig og uten å spørre dem om de ville bli med i RU. Så fant vi ut at vi måtte gjøre noe. Vi inviterte mange av dem hjem til oss for å høre om hva RU var og hva vi kommunister står for. 15 ungdommer kom, og da kvelden var omme, hadde vi danna RU-lag med halvparten av dem. Etter dette har vi tatt opp hele tida med andre ungdommer om de vil bli med i RU, og på den måten har vi rekruttert.

De som skal bli med i RU må ha en god del kunnskap om hva RU står for sånn at de veit hva de går til og kan forsvare politikken eller: Vi ønsker at alle som synes RU er bra skal bli med.

UNGDOMSKAMPANJA

Vi har ikke hatt noen kamper på det nå, men mye tidligere. Nå rekrutterer vi de fleste på følgende grunnlag: «RU slåss for et sted å være og mot politivold, det høres OK ut det med sosialisme og sånn, og det høres gøy ut å være med i Rød Ungdom. Jeg vil være med.» Skole-ringa av dem må foregå i RU.

EN STIL TILPASSA UNGDOMMEN

Vi må jobbe sånn som RU-laget i nærheten eller: Vi må jobbe på en helt annen måte med en allsidig praksis og frisk stil tilpassa ungdommen.

Dette skal vi si mye om nedenfor. Her skal det bare slås fast at det holder ikke å drive et RU-lag med unge folk etter oppskriften: «Et lagsmøte hver 14. dag om feila våre og hva vi skal gjøre, og stand annen- hver lørdag.»

Mao Tsetung understreker hvor viktig det er å ta hensyn til sær- trekka ved ungdommen. «Unge mennesker er forskjellige fra voksne og likeens unge kvinner fra unge menn. Overse disse særtrekka og dere kommer til å fjerne dere fra massene.» Det er derfor nødvendig å gå konkret inn på hva som er sær- trekka ved ungdommen. En må studere hva de kommunistiske klassikerne har oppsummert om det, og sjøl analysere den ungdommen en jobber med.

«Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale krafta i et samfunn.» (Mao Tsetung) Det er noen som sier at ungdommen er sløv og passiv. Det stemmer ikke. Mange er så aktive at en mister pusten — driver med to, tre forskjellige idretter, driver med mange hobbies, og de som ikke gjør det

er ofte i aktivitet hele tida. Dra f.eks. på hyttetur sammen med en ungdomsgjeng, da oppdager du at det skjer noe hele tida. Og ungdommen henger ikke med hue og er uten innfall. Tvert imot så finner de på mye rart. Mesteparten av dette er i dag lite konstruktivt, men vital er den i alle fall.

«De er ivrigst etter å lære og minst konservativ i sin tenkning.» (Mao) Ingen har så få spørsmål de må få svar på før de støtter en rettferdig ting som ungdom. Det er klart det er rettferdig å okkupere et tomt hus og bruke det. De slutter raskt opp om revolusjonære ideer og har lite inngrodde motforestillinger. De er også mye mindre desillusjonert enn eldre folk som har opplevd mange skuffelser og nederlag.

Det sier seg sjøl ut i fra alderen at unge folk veit mindre enn eldre om en hel masse. Men de suger kunnskap som en svamp suger vann. Hvis vi har en åpen stil og et tillitsfullt forhold til unge folk vil de spørre om alt — om seksuallivet vårt, om forholda på jobben, hvorfor det er krig i verden osv. Og begynn å fortelle (på en levende måte og konkret vel å merke!) om kampene i Azania, om hva som skjedde her under krigen eller om Kina — da opplever du at de er ivrige etter å lære. Men innskrenk ikke dette til å tru at det bare er politikk de vil lære! De er opptatte av å lære seg en jobb, lære å kjøre slalåm, lære å skyte osv. Ta vare på dette også!

UNGDOMMEN ER SPONTAN

Det har både ei bra og ei dårlig side. De reagerer raskt på urettferdighet, kommer raskt med bra ideer og vil sette ting raskt ut i livet.

Det må vi verdsette og ta vare på. Men spontanismen står også i motstrid til organisert og planmessig virksomhet. De har ofte motvilje mot å planlegge og organisere hva vi skal drive med. F.eks. ville de med en gang gå ut og okkupere et hus da vi snakka om det, men hadde motvilje mot å drive skikkelig systematisk og nødvendig planlegging. Vi må derfor også lære dem opp i sånne ting.

UNGDOMMEN ER LITE DISIPLINERT

Grunnlaget for dette er at de er unge og ennå ikke forma så mye av dette samfunnet. De har en sunn motvilje mot å bli pressa inn i bestemte former, til å la seg underkaste osv. Men mangel på disiplin står i motsetning til det kollektive. Det gir seg utslag i sånne ting at det er mange som ikke passer tider og avtaler, at det lett blir bråk og tull på møter sjøl om vi er enige om å gjennomføre 3/4 times diskusjon osv. Det er derfor nødvendig å lære dem disiplin gjennom å ta det opp i sammenheng med praksis, og vise hvordan disiplin er nødvendig for å gjennomføre ting og vinne over fienden. Ta dette skikkelig politisk og ikke med en moralsk pekefinger!

DE ER UREDDE

Stalin sier et sted at ungdommen er mye lettere å reise til aksjoner fordi de har mindre å miste enn eldre folk og mindre å ta hensyn til. De har ikke ektefelle og unger, de har ikke hus og en masse ting. Og de ser framtida si som utrygg og drømmer om å få det bedre. De har et langt liv foran seg og er villige til å satse for at det skal bli bedre. Det at

de er mindre redde enn mange eldre, kommer også sjølsagt av det som er sagt tidligere om at de er mindre prega av samfunnet. De slåss mot purken, de er villige til å okkupere, de er med på malingsaksjoner osv. og de snakker om å drive folkekrig uten særlig redsel for lidelsene. Dette er viktige positive egenskaper, men ikke overdriv dem og ikke la dere lure av overfladiske uttalelser. Sjølsagt er de fleste redde for å bli tatt av purken og redde for krigen. Tinga må derfor diskuteres og folka må øves opp til å bli tøffere. Men likevel er det riktig å si at de i hovedsak er uredde.

«Unge mennesker, som er det de er, trenger mer tid til leik, rekreasjon og sport. Ellers vil de ikke være lykkelige.» (Mao) Dette er viktig. Vi må ikke brenne ut ungdommen ved å presse dem for hardt. Mange ganger må vi bremse på deres egen entusiasme. For når de har blitt tent, så vil noen ha møter flere ganger i uka o.l. Men det vil ikke holde lenge. Og vi må oppmuntre dem til og sjøl være med dem på andre saker enn politisk virksomhet.

«Og i sin tur kommer de til å forelske seg og gifte seg.» (Mao) Ja, sjøl om også eldre folk forelsker seg og gifter seg, så er dette en særegen situasjon blant ungdommen. De er mye opptatt av det, og har både gleder og problemer i forbindelse med det som vi må ta alvorlig. Kjærlighetssorg for en 13-åring kan for øyeblikket gjøre hele livet svart. Det nytter ikke å le av sånt — vi må både la dem få ha sånne perioder og komme seg ut av dem sjøl, og vi må gi dem hjelp.

UNGDOMMEN ER OPPTATT AV MUSIKK

Mye mer enn eldre, mener jeg

UNGDOMSKAMPANJA

ungdommen hører på musikk, og kan mye om ulike grupper. Denne kulturinteressen må vi ta vare på og utnytte positivt. Har vi ikke gjort altfor lite av det?

HVORDAN DRIVE ET RØD UNGDOM-LAG GODT?

Dette er ikke noe enkelt spørsmål, og det går ikke an å gi noen kokebokoppskrift. Vi må ta vare på de gode erfaringene som finnes og lære av de dårlige. Det vil helt sikkert være store forskjeller ut i fra aldersgrupper og typer ungdom. Likevel tror vi noen av våre erfaringer kan være nyttige.

For å bygge opp og drive et RU-lag godt må partikameratene som står i spissen for det ta alvorlig på studiene av de kommunistiske klassikerne (studer spesielt «ungdoms-heftet»), ta utgangspunkt i ungdommens særegenheter, gjøre konkrete undersøkelser blant dem som skal være med i laget og ta utgangspunkt i deres nivå og interesser. Partikameratene må følge masselinja i arbeidet, og ikke sette seg som noen læremestre over ungdommen sjøl om de veit litt mer. Vi har også mye å lære av ungdommen, og ikke bare en del å lære bort. Vi må lytte til deres meninger og hjelpe dem til å få fram det de synes og tenker. Nedenfor er det noen konkrete punkter vi mener det bør legges vekt på.

Ta et fast grep om organiseringa og virksomheten til laget, sørg for sterk ledelse. Ha en mjuk stil.

Det er en krevende oppgave å lede et RU-lag. Det er ikke noe en bare setter bort til en ny og uerfaren kamerat og så går det av seg sjøl. Alle møter, avtaler, aksjoner o.l. må sikres skikkelig. Det holder ikke bare å

gi en beskjed; det må følges opp med påminninger o.l. Møtene vil helt sikkert skli ut til rot og tull med svak ledelse og mange unge, ferske folk. Sørg for at det blir enighet om å ha møte når en først har det, og så prat og rør om alt mulig før og etter. Kritiser folka politisk hvis de bryter avtaler, bråker o.l. Den stramme organiseringa og ledelsen må ikke føre til en firkanta og knivskarp stil. Laget vil gå dukken hvis det ikke gis muligheter til tull og løst prat på møtene, hvis ikke en avtale kan forandres pga. et diskotek o.l.

La medlemmene lære politikk, bruk mange former.

Lenin sier at ungdomsforbundets hovedoppgave er å «lære kommunismen». RUs nye studiesirkel er fin for unge folk! Lag også egne møter med ulike temaer. Legg vekt på en levende framstilling med mye bruk av eksempler. Film og lysbilder er fint å bruke. La det bli variasjon både i temaene og formene. Ikke lag lange innledninger eller lange møter; små porsjoner! Det er bra og nødvendig med allsidig temavalg. Men hovedsaken er å lære politikk ved å knytte studier til praksis. Derfor må vi være flinke til å lære dem om staten når vi diskuterer hvorfor kommunen ikke gir ungdommen noe sted å være, lære om sosialismen samtidig osv.

Legg vekt på aksjoner.

Praksis er nødvendig for å lære kommunismen. Ulike former for aksjoner gir bra praksis. Det lærer ungdommen om hvem som er venner og fiender og om sin egen styrke. Dette er ikke så lett som det høres ut for. Vi har for lite ideer om hva slags aksjoner det går an å lage. Her er noen ideer:

– ulike former for demonstrasjoner som f.eks. diskotek og bord-

tennis på torg, utenfor butikk-sentra.

- marsjere inn på ordførerkontorer for å kreve ungdomslokaler.
- boikotte kristendomsundervisning.
- brenne meldingsbøker (og karakterbøker).
- male slagord på egne steder.
- plakatklistring.
- pornobål.
- heising av transparenter i flaggstang på skolen.
- stands.
- husokkupasjoner.

Vi mener det er viktig at aksjonene diskuteres skikkelig på forhånd sånn at folka veit hva de begir seg ut på, og sånn at det er enighet. Vi har bl.a. erfart at noen tenner fort på aksjoner, men ikke tør være med.

Driv med praktisk arbeid — knytt teorien sammen med det.

En kveld fortalte vi om Oktober og bokenes betydning, bl.a. hvordan progressiv litteratur var forbudt og blei produsert illegalt rundt i verden. Etterpå dro vi og hjalp til med innredning av en Oktober-bokhandel. Virkelig vellykka! Mange forskjellige former for praktisk arbeid bør utvikles. Det sveiser folk sammen og det er moro. Kom med ideer, vi har få. Noen er: Snekre stands, hjelpe kamerater som bygger hus, innreder o.l., loppemarked til støtte for PAC eller ungdomsak-

sjon for et sted å være, opp-pussing av okkuperte lokaler.

LEGG VEKT PÅ SOSIALT LIV

Det holder ikke med bare politiske møter! Vi har god erfaring med hyttetur, med hyggekvelder med vafler og litt synging og løst prat, med skiturer og rett og slett bare sitte og prate løst med folk. Også dette må partikameratene ta et fast grep om. Dere må sette av tid til det, og sørge for at det blir sånne løse opplegg.

Ta hensyn til individuelle forskjeller — knytt kontakt med en og en.

Laget må drives kollektivt, men det holder ikke å bare være sammen med alle. Mange har behov for å prate om personlige saker, mange trenger spesiell oppmerksomhet o.l., og det er bare gjennom kontakt med en og en at en kan få et grundig kjennskap til hver enkelt sine interesser og synspunkter.

Grip fatt i det sunne i gjengmentaliteten.

Gjengen som gruppe deler seg i to. Den har ei sterk kollektiv side, men samtidig kan den være brutal og utstøte folk, kvele ulike meninger og annen stil. Vi trur vi har klart å gripe noe av det bra, og klart å få en stor del av en gjeng med i RU. Mindre motsigelser til RU har ikke betydning så mye for «hele gjengen er jo

UNGDOMSKAMPANJA

med, og da må det værre OK», som en sa.

Det må være gjevt og tøfft å være med i RU.

Vi kjenner RU-lag som bare rekrutterer ut i fra at folk skal skjøne at det er riktig og viktig å være med i RU. Sjølsagt er det et mål å få alle til å skjøne dette. Men det blir for snevert å verve på dette grunnlaget. I alle fall har praksisen i lag vi kjenner vært sånn at de som vil bli med har fått forestilt seg at: «Det er hardt og krever mye av deg, og du vil sikkert gå glipp av mye moro som andre ungdommer har, men det er jævlig viktig og riktig at du blir med i den revolusjonære bevegelsen.» Tvert om en sånn stil, så må vi gjøre RU til en magnet som suger til seg folk både fordi vi slåss for det som er riktig, og fordi vi driver med interessante og gøyale ting i laget. Vi har derfor lagt vekt på å gjøre en del interessante og gøyale ting i RU-laget som vi like gjerne kunne hatt for alle interesserte, f.eks. hytteturer, hyggekvalder og lysbildekvalder. Sjølsagt bør sånne ting også arrangeres for interesserte folk, men hvisk ikke ut skillet mellom RU og andre. Det må være litt spesielt å være med i RU.

VIKTIGE FEIL I ARBEIDET VÅRT

Dette var i hovedsak de positive erfaringene våre. Men vi har også en del viktige feil og mangler i arbeidet vårt som det er nødvendig å lære av:

– Vi har ikke klart å utvikle ei kjerne. Dette er en stor svakhet, for nå har vi ingen spesiell å jobbe gjennom og sammen med overfor resten. Nå er det oss partifolk og resten. En må tredele laget, knytte de framskredne tett til seg og utvikle

dem spesielt.

– Vi har lagt for liten vekt på sjølstudier. Det er noen få som leser bøker, men vi har ikke hjulpet dem til å lese progressive bøker og teori, og heller ikke hjulpet resten bortsett fra grunnsirkelen.

– Vi har gitt medlemmene for lite oppgaver og ansvar. Nå har partikameratene i alt for stor grad hånd om alt. Vi må legge stor vekt på å gi medlemmene oppgaver og hjelp til å løse dem ut fra sitt nivå.

– Ikke lagt stor nok vekt på praksis. Det står motsigelser i laget på å gjøre noe – lett å være for ideer, men lite villige til å gjennomføre dem. Vi har lagt liten vekt på å utvikle motsigelsene sånn at folka har blitt med på å selge RG/Uredd, har blitt med på stand, vært med å samle underskrifter o.l.

– Vi har brukt kulturen for lite. Dette er virkelig en viktig feil (som det er lett for sånne som oss som ikke kan spille på gitar å gjøre). Kulturen skaper liv og det lærer ofte folk mer politikk enn lange foredrag. Det bør legges vekt på synging og på å lage sketsjer o.l. En stor svakhet er at det finnes lite progressive låter tilpassa ungdommens smak.

– Det har vært for dårlig partifraksjonering i perioder. Vi har vært tilfredse med noen gode resultater, og ikke tatt alvorlig på å komme videre. Det viser seg med en gang at arbeidet i RU da svekkes. Partikameratene som driver med RU (og hele avdelinga av og til) må jevnlig ha egne studiediskusjoner, diskusjon om linjene for kamper, om planer for laget og om hver enkelt RU'er.

Per og Kari

IKKE TA INN STOFFBRUKERE I RØD UNGDOM!

I RU's vedtekter står det at stoffmisbruk er uforenlig med medlemskap. Dette er jeg helt enig i. Men jeg veit at mange medlemmer og RUere og ungdomsledere delvis er uenige i dette, eller vakler. Hvis vi ikke har ei klar og riktig linje for dette, vil vi gjøre stor skade på RU, etter min mening.

BORGERSKAPET ØNSKER STOFFBRUKERE

Som velkjent er det sånn at kapitalistene og deres håndlangere *ønsker* at ungdommen ikke slåss, ikke driver med politikk, ikke interesserer seg for samfunnsforholda i det hele tatt. Borgerskapet har mange midler. Et av dem er narkotikaen. Det er et faktum at da opprøret i Soweto sto på som verst for to år sia blei narkotikaen betydelig billigere i boligstrøkene og på skole- ne der det var opprør. Tilfeldig? Den som trur det, må ha et vakkert syn på kapitalismen! Under «Manglerud-opprøret» i 1968 blei narkotikalangere sendt til skolen. Tilfeldig? Jeg er sikker på at det finnes hundrevis av kjente eksempler på slike ting. Og se bare på hva norske myndigheter mener om stoffbruket. Det er helt i orden, mener de. For de lar stadig nye hundrer av ungdom begynne med hasj, amfetamin og morfin hvert eneste år uten å løfte en finger. Tvert imot egentlig, for de legger også ned steder som kunne vært til en del hjelp

for ungdommen — f.eks. Forvern- senteret i Oslo. Narkotikaungdommen blir banka opp rett som det er — politiet skal jage dem vekk — så de ikke synes så godt. Sånn er det myndighetene «bekjemper» problemet. Men de kjente og ukjente kapitalistene som finansierer hele butikken — dem er det ingen som tør snuse på.

Hvem i hele Norge skal føre en ubønnhørlig og prinsippfast kamp mot narkotikaspredninga — om det ikke er ml-bevegelsen?! Det er ingen andre ungdomsorganisasjoner enn Rød Ungdom som kan lede denne kampen blant ungdommen. Og så skulle vi vakle?

HASJBRUK ER IKKE «UFARLIG»

Noen kamerater mener at hasj- bruk ikke er så farlig, det er blitt så vanlig, og de kjenner hasjbrukere som vil slåss mot politivold og for et sted å være. De henrykkes av dette, og ser ikke lenger. Jeg har ikke så mye greie på hasj at jeg kan si akkurat hva i hue som blir skada. Og ikke er det så viktig heller. For det viktige er: Hvis du først er i et miljø hvor det er en aksepterende holdning til hasj, og bruk av hasj, så er det *ikke* vanskelig å prøve seg på «speed» (amfetamin), morfin og andre «harde» stoffer. Slike stoffer vil *før* eller *seinere* bli tilbudt ungdom som er i et slikt miljø. Derfor skal vi *ikke* ha en forsonlig holdning til

UNGDOMSKAMPANJA

hasjbruk. Det er ikke ufarlig, men farlig, fordi hele miljøet er farlig for ungdommen i det hele tatt.

De som er blitt avhengige av amfetamin eller morfin (og heroin som stadig flere bruker i Oslo), er nødt til å skaffe penger — fra flere hundre til flere tusen *hver dag*, de må stjele, selge stoff, drive med prostitusjon. De er nødt til å bli kriminelle. Mange begår selvmord. Dette er deres grusomme situasjon. Vil vi, eller vil vi ikke, kjempe aktivt mot at ungdom kommer opp i dette? Hvis vi vil kjempe, betyr det at vi må kjempe uforsonlig mot hasjbruk *også*. Og det er klart at når vi skal reise ungdommen til kamp for egne interesser, så er det opplagt et hinder at stadig flere ungdommer bruker mesteparten av tida si til å drepe seg langsomt.

«BRUKER HASJ OG ER GOD AGITATOR»

Noen kamerater har trekki fram eksempler på ungdom som har vært med i kamper mot politivold eller for et sted å være, og som har vært flinke og aktive, og som bruker hasj. Disse vil de ha inn i RU. Eller hasjbrukere som er veldig gode agitatorer, og som trengs i RU. Eller en hasjbruker som sikkert mye lettere vil slutte i RU enn utafor.

Til dette vil jeg si: En hasjbruker som er så politisk framskreden at han politisk kan bli med i RU, og som bruker hasj sjelden, og som har begynt å forstå at narkotika sløver ungdommen — han kan slutte å bruke hasj uten store vanskeligheter. Det finnes det utallige eksempler på. Da sier vi: Slutt med hasj, og du kan få bli med. Hvis han *vil* bli med i RU, så vil han slutte med hasj.

Og jeg må nok si at det slett ikke

er betryggende å ha en god agitatorisk hasjbruker i RU: Hva med å være en god agitator for hasj?

Men det viktigste: Hvis RU har en konturløs holdning til hasjbruk, ved å ta inn ungdom som bruker hasj, så vil RUs linje om kamp mot rusgiftspredninga bli bare tomt preik! Ungdommen kan si med rette: «De sier det er så skadelig med stoff, men jeg kjenner flere i RU som bruker stoff.» Linja blir ikke noe å ta alvorlig. Argumentene blir uten kraft. Kan noen argumentere skikkelig mot det jeg sier her?

Et RU-lag tok opp tre hasjbrukere (bruker nå og da — dvs. når de får tai i). Sammen med uorganiserte ungdommer «blåste» de på aktivisttreff, på do og ute i porten. Har dette styrka eller svekka RU-lagets kamp og argumentasjon mot stoffbruk? Selvfølgelig svekka.

Det vil alltid være en god del ungdom som ikke tilfredsstiller krava til medlemskap i RU på grunn av politiske standpunkter eller andre forhold. Bruk av stoff er en grunn til ikke å bli med. Stoffbrukere kan være aktivister på mange områder, men når det gjelder medlemskap i RU, så fyller de ikke kriteriene. Det er en grei sak.

RU MÅ FORENE SEG OGSÅ MED STOFFBRUKERNE

Vi må ikke ty til moralisme overfor stoffbrukerne. Vi må hjelpe dem til å se at det er kapitalismen som ønsker og sørger for stoffbruk. Mange av stoffbrukera er ulykkelige folk. Vi må vise dem gjennom egen og andres praksis at det finnes et rikt og bra liv hvis de slutter med stoff og begynner å slåss mot jævelskapen og for noe de trur på. De må skjønne at det er mye bedre å være

med i RU uten stoff, enn å være stoffbruker utafør RU.

Videre må vi delta og ta initiativer til aksjoner som den i Slottparken foran 1. mai. Vi må avsløre myndighetenes holdning til stoffungdommen. Folk flest må bli kjent med hvor grotesk situasjonen er.

Vi må trekke fram eksempler: En lørdag i mars sto det en liten notis i Dagbladet om at fire ungdommer var døde den natta på grunn av stoff. Sammenlikn dette med oppslaget om kollisjonen legevaktbil/personbil i Oslo i mai, der fire ble drept. Kollisjonen var grusom. At fire ungdommer på 20 år ble drept er også grusomt. Men sto det om dette i alle avisene i ei uke, blei det sagt i alle nyhetssendingene i TV og radio i fire dager? Er det ikke opprørende å være vitne til denne

kyniske holdninga overfor denne ungdommen? Da er det nettopp RU som må trekke fram dette: Det burde vært utgitt en løpeseddel som blei spredd på byen den lørdagen, som med fete typer over hele forsida sa at «fire ungdommer drept i natt». Og at myndighetene måtte ta på seg ansvaret for drapene. Sånn er det vi må lage en opinion mot borgerskapet sin behandling av narkotika-problemet og stoffungdommen.

Marion

PS: Hvis det ikke kommer noe svar på dette innlegget, mener jeg at enkelte kamerater skjuler motsigelser, for jeg kjenner personlig flere som mener det motsatte av meg om stoffbrukere og medlemskap i RU. De utfordres herved!

SOLDATENE OG UNGDOMSKAMPANJA.

Partiet har nå gitt høy prioritet til arbeidet med ungdommen — og det mener jeg er bra. I denne kritikken vil jeg trekke fram en gruppe ungdommer som er spesielt viktig, nemlig soldatene.

SOLDATENE SPESIELT UNDERTRYKT

De aller fleste soldatene er i alderen 19—20 år når de avtjener førstegangstjenesten. Som soldater blir de en del av borgerskapets voldsapparat, samtidig som de blir beinhardt undertrykka av dette apparatet. Soldatene mangler de meste elementære demokratiske rettig-

heter, og de blir hundska og tråkka på av befalet på utallige slags vis hver dag. Soldatene er daglig opp tatt av krigen, vi lærer våpenbruk og dokumenterer ofte hvordan vi vil bli brukt i en krig selv om befalet forsøker å stoppe alle slike diskusjoner.

Hva betyr dette? Etter min mening er det en spesielt viktig gruppe å ta seg av fordi:

— Soldatene er helt spesielt undertrykka.

— Soldatkampen vil bidra til å avsløre det borgerlige militærapparatet både for soldatene og folket. Dette kan ha avgjørende betydning når krigen bryter ut.

UNGDOMSKAMPANJA

– Flest mulig politisk bevisste soldater svekker det borgerlige militærapparatet som et redskap mot folket. Husk vi lever i en før-krigstid!

– Soldatene er svært opptatt av spørsmålet om krig og fred.

– Soldatene er interessert i å slåss for bedre velferd, hjemreiser, bedre mat osv.

På det rent praktiske plan er det også ting som gjør at soldatene står i en spesiell situasjon: De er konsentrert på få steder, de aller fleste står i samme forhold til undertrykkinga, de bor døgnet rundt helt innpå hverandre. Har du den rette innstillinga er det altså ikke noe problem å komme i nær kontakt med massene!

IKKE GOD NOK FORSTÅELSE I PARTIET

Jeg synes det er ting som tyder på at forståelsen for soldatkampens betydning ikke er som den burde være i partiet. Tre saker viser dette:

– Både når det gjelder meg selv og *mange* andre kommunister har det skjedd at vi på tross av flere oppfordringer ikke har fått noen som helst orientering om soldat-

kampen før vi gikk inn i militæret.

– Et enormt problem er det at det tar så lang tid før kommunister får i orden overføring til det stedet de avtjener verneplikten. Vi er bare inne i 12 måneder, hvorav 3 er rekruttskole, derfor må dette rettes opp!

– Etter en rask gjennomlesning av det som er skrevet i TF om ungdommen mener jeg å kunne slå fast at soldatene ikke har fått den plassen de fortjener. En del viktige soldatkrav er nevnt i paroleform – ellers har jeg ikke sett noe, bortsett fra litt om diskusjonen om interesseorganisasjon. Dette er ille både på bakgrunn av soldatenes betydning og våre grove feil på dette området.

Jeg mener at det nå trengs en diskusjon på dette, slik at vi får en bedre forståelse for betydninga av soldatkampen – og slik at vi kan begynne å løse de vanskene som hittil har hindra oss. Grunnlaget for svært betydningsfulle og *store* kamper er til stede rundt i forelegningene hvis vi greier å opptre som en ledelse.

Janos
for tida soldat i Nord-Norge

ER «NEI TIL TVUNGEN UNGDOMSSKOLE» EI RIKTIG PAROLE?

I TFs Ungdomsekstra står det at dette er ei reaksjonær parole. Parola ble foreslått av noen kamerater som jobber med ungdommen i Trøndelag. Etter at kritikken kom har vi hatt en ny diskusjon om parola. Konklusjonen på den diskusjonen er at vi sier oss fullt og helt enig i kritikken. Takk for at den ble stilt så skarpt. I den sjølkritikken vi vil prøve å legge fram her skal vi ta for oss en del av de argumentene som har vært ute og gått i forbindelse med ungdomsskolen. Kritikken har hjulpet oss til å få et bedre grep på spørsmålet og vi håper argumentene vi bruker kan drive debatten om disse sakene videre. Fire saker har stått sentralt i debatten:

- A. Ungdommen er luta lei ungdomsskolen og vil jobbe.
- B. Borgerskapet har innført 9-årig obligatorisk skole fordi det tjener deres klasseinteresser.
- C. Kunnskap produserer borgere.
- D. Ungdomsskolen skal skjule arbeidsløsheten.

A. UNGDOMMEN ER LUTA LEI UNGDOMSSKOLEN – VIL JOBBE

Det er rett som «Gaukatore» sier at vi her «jatta med tilbakeliggende ideer blant ungdommen». Det var ikke undersøkelser og studier som fikk oss til å stille denne parola. Vi greip bare opportunistisk tak i oppo-

sisjonen mot puggeskolen og stilte den populære, men feilaktige parola. Parola var populær fordi ingen tenkte over konsekvensene om en slik politikk virkelig ble satt ut i livet.

For, er det rett at ungdomsmassen ikke ønsker 9. årig skole? Er det rett at dette var mot interessene til arbeidsfolk i Norge og utkantbefolkninga?

Svaret på dette oppdager en fort om en ser tilbake på situasjonen først i 60-åra. Hva var situasjonen da? Jo, at realskolen i stor grad var en overklasseskole. Utafor de store byene var det bare de med toppkarakterer som kom inn. Var det ikke mange arbeiderfamilier og ungdommer som fikk sine muligheter for mer kunnskap ruinert av litt for dårlige karakterer – eller for lite penger til å ta privatskole? Var det ikke nettopp arbeiderklassens familier, bonde- og fiskebefolkninga, som protesterte mot mt urettferdige skolesystemet og som krevde flere skoler!

Situasjonen for mange familier var at de istedet for å la ungene få mer kunnskap måtte sende dem på reint barnearbeid. Ungdommene ble billig arbeidskraft for borgerskapet. Det var «5-kroners» arbeidere med visergutt-sykkel, hardt sjauerarbeid eller lange dager som «diskenspringere». Ungdommer i den alderen er ikke fysisk eller psy-

UNGDOMSKAMPANJA

kisk modne for hardt ensformig arbeid. Det er i arbeiderklassens interesse at de spares for det og at de får mer kunnskaper.

Mange ungdommer er lei av skolen i dag fordi borgerskapet gjennom sin rasjonalisering av skolene og indoktrineringa fjerner skolens innhold mer og mer fra det som er i folkets interesser. Men i stedet for å stille det reaksjonære kravet «bort med skolen» – må vi gå i spissen og kreve:

- skikkelig pensum
- både teori og praksis
- nok å lære
- stipend og økonomisk hjelp som gjør skolen virkelig gratis.

B. BORGERSKAPET HAR INNFØRT SKOLEN

Noen påstår at obligatorisk ungdomsskole er i borgerskapets interesse fordi det ble innført av dem. Det er riktig at formann Steen sto i spissen for komiteen som la grunnlaget for obligatorisk 9-årig skole. Det er også riktig at både LO og NAF var særs aktive i utforminga av den nye skolen. Men det er vel ikke særlig originalt å innse at skoleverket under borgerskapets diktatur også styres av borgerskapet eller at overbygninga, bl.a. skoleverket, står i et bestemt forhold til basis i samfunnet.

Men – går vi mot folkeskolen fordi det også var borgerskapet som innførte lov om folkeskole i 1889? Går vi mot industri fordi om det er borgerskapet som eier industrien i dag?

Sjøl om Steen, AP og NAF innså at skolen i 60-åra ikke dekket industriens behov for mer kunnskapsrik arbeiderklasse, betød ikke det at de ville ha obligatorisk skole. De kunne

nok tenkt seg en skole hvor de hadde større muligheter til spesialisering og hvor de sto friere i å legge ned eller bygge opp alt etter behovet. Det er ingenting som tyder på at AP var villig til å satse så mye på obligatorisk skole. Tvert om viser debatten om skolen at de regna med å få reist hele systemet uten store ekstrakostnader. Steen-komiteen gikk klart inn for å «rasjonalisere skoleverket og øke antallet elever pr. lærer» (Se bl.a. Dale: Skolereformene og næringslivet).

C. KUNNSKAP SKAPER BORGERE

Det er vel ikke mange som sier dette rett ut i dag etter oppgjøret med «firerbanden» i Kina. Men slike ideer var temmelig utbredt bl.a. i RU bare for 1–2 år siden. Det er klart at borgerskapet prøver å «produsere borgere» gjennom skolen, men finnes det ikke bedre måter å kjempe mot dette på enn å legge ned skolen? For det som er viktig for revolusjonære er at «kunnskap også produserer revolusjon» (for å vri litt på uttrykket). Sier ikke Mao at «Produktivkreftene er den mest revolusjonære faktoren. Når produktivkreftene har utvikla seg, er det nødt til å bli revolusjon» – Og, er ikke mennesket den viktigste produktivkrafta? Er ikke vi tjent med kunnskapsrike arbeidere – folk som kan historie, geografi, naturvitenskap, som har lært en del analyse og har en viss trening i teoretisk arbeid? Vi tror at det er en positiv faktor for den norske revolusjonen at vi har en kunnskapsrik arbeiderklasse.

D. UNGDOMSSKOLEN SKAL SKJULE ARBEIDSLØSHETEN

Sjøl om ingen bruker dette som noe hovedargument mot obligatorisk ungdomsskole ligger det ofte under at «det hadde vært bedre uten ungdomsskolen slik at vi hadde fått servert de nakne fakta på bordet.» Det er klart at ungdomsskolen har redusert arbeidsløsheten blant unge med mange ti-tusener. Men ingen kan vel seriøst ønske seg tilbake til «gamle tider» sjøl om det kunne av-

dekke undertrykkelsen av folket mer brutalt.

Vi er 100 prosent for obligatorisk ungdomsskole. Når borgerskapet skal velte krisa over på folket er det ikke usannsynlig at forsvaret av den obligatoriske ungdomsskolen kan bli den kampoppgava vi må reise.

*Tidligere «skoletrotte»
trøndere.*

OM ÅPENT MØTE FOR UNGDOM.

RU-laget vårt har arrangert et møte om politivold med over 500 ungdommer tilstede! Større mobilisering av ungdom i byen har RU aldri fått til før. Her er noen viktige erfaringer:

1. Vi hadde fritidskampen som absolutt hovedoppgave, spesielt innretta på politivold. Vi fant raskt ut at sånne møter må gis topp-prioritet over lang tid. Det nytter ikke å ha andre store oppgaver samtidig.

2. Vi hadde undersøkt grundig blant ungdommen på forhånd. Tidligere hadde vi oppsøkt mange ungdomsklubber for å mobilisere folka til aksjoner. Vi hadde invitert folka hjem til oss. Alle var forbanna på politivolden og mange av dem hadde historier å fortelle. Endel av dem hadde blitt banka opp sjøl, da purken heiv dem ut fra et okkupert hus i byen.

3. Vi dreiv et bra mobiliseringsarbeid. Jobbinga med løpeseddel starta nesten 2 måneder

før møtet. På løpeseddelen fikk vi folk fra forskjellige klubber til å stå fram med historier om politivold. Dette førte til at løpeseddelen blei bra mottatt fordi folk kjente igjen kamerater fra klubben sin. Disse folka blei «lokale helter» i kampen mot politivolden. Løpeseddelen blei ferdig i god tid før møtet og blei spredd på klubber, gymnas, ungdomsskole, yrkesskole og dessuten på stand i byen to dager i hver av de to ukene før møtet. Et viktig middel i mobiliseringa var forhåndssalg av billetter. Dette ga oss muligheter til å «kontrollere» mobiliseringa. Vi solgte 300 billetter på forhånd og kunne «regne med» mellom 400 og 600 på møtet. Når vi kunne følge utviklinga av billettsalget, økte også entusiasmen og de mest skeptiske kameratene blei fullstendig overbevist og satte alle kluter til i sluttfasen.

4. Vi hadde et riktig opplegg for møtet. Taktikken var ikke å

UNGDOMSKAMPANJA

«fore» folka med «mest mulig politikk», men lage et møte utfra deres behov og interesser. Mobiliseringa til møtet gikk bra og også på grunn av et lokalt rockeband som spilte til dans og Torgersen og Haugen som trakk mye folk. På møtet hadde vi en RU-appell (der kjørte vi høyre: Vi oppfordra ikke folka til å melde seg inn i RU!); endel av ungdommene fortalte om polittvold de var blitt utsatt for. Igen andre appeller. Innsamling av penger (mye!).

Konklusjon: Møtet var en stor seier både for RU-laget og partiet her. Vår innflytelse blant ungdommen har økt enormt. Folka henvender seg til oss når noe skjer. Fordi vi har klart å følge opp dette møtet med å holde kontakten med folka, få dem med på sirkel med en gang og diskutere medlemskap i RU, har vi også rekruttert mange! Dessuten oppsvinget har betydd voldsomt mye for vår egen sjøllitt. Det går an å få det tel!

MORTEN

FORSØK PÅ OPPSUMMERING AV KARAKTERDEBATTEN.

TF har fått mange innlegg til debatten om karakterer i skolen. Denne artikkelen omfatter det meste av det som har kommi inn til TF om dette spørsmålet. Det blir her tatt opp hvilke argumenter som har blitt brukt av progressive for å beholde karakter-systemet, den vurderer DNAs skolepolitikk og Evalueringsutvalget, den tar for seg Rød Ungdoms linje for karakterkampen

Partiet har alltid vært mot karakterer og vurderinger. Noen kamrater, særlig lærere, har allikevel i de seinere åra gått inn for å beholde det gamle karaktersystemet. Her er endel av de argumentene som blei brukt av dem som sto for dette synet:

og den staker opp hva som bør være partiets linje. Karakterdebatten er viktig for partiet og Rød Ungdom. Men den er utvilsomt også viktig for mange flere folk. Vi vil derfor oppfordre folk til å fortsette diskusjonene om karakterer i Klassekampen, Røde Garde og andre aviser.

Red.

1. Vi er prinsipielt mot karakterer i skolen, men vi ønsker ikke vurderinger isteden, derfor går vi inn for å beholde det gamle karaktersystemet og hindrer innføringa av vurderinger/skussmål.
2. Hvis vi går inn for å beholde karaktersystemet, gjør vi det vanske-

ligere å innføre vurderinger/skussmål.

3. Fjerninga av karakterer er endel av uthulinga av det *faglige* i skolen. Fordi vi ønsker en opplyst arbeiderklasse, går vi mot fjerning av karakterer fordi det fører til faglig nivåsenkning.

4. Hvis karakterene beholdes, blir også faglæreren beholdt, istedenfor den nye «altmulig-læreren» som kan litt om mange forskjellige fag, og derfor er med på å senke nivået.

5. Fjerning av karakterer fører til at eksamen blir erstatta av normerte prøver i løpet av året, tester o.l. som går på innlæringssevne osv.

6. Det er bedre med ordens- og oppførselskarakterer enn lange skriftlige vurderinger av elevenes orden og oppførsel. Dette vil ramme progressive elever i større grad enn andre.

7. Ved bruk av karakterer *kan* elever fra arbeiderklassen få høyere utdanning. Andre opptakskriterier rammer arbeiderklassens unger mer, spesielt aldersopptak, med «vente»-år, — der borgerskapets unger lettere kan skaffe seg praksis i mellomtida.

8. Vurderinger vil skape et enormt merarbeid for lærerne.

Disse argumentene for en «strategisk defensiv» i skolepolitikken tar utgangspunkt i de omfattende forandringene av hele skolesystemet som ble planlagt og starta opp av DNA og monopolkapitalen i begynnelsen av 60-åra og som fortsetter idag. For å forstå spørsmålet om karakterene, må vi begynne med å se på disse forandringene.

DNA VIL FORANDRE UNDERVISNINGA

Dette er ikke plassen for en om-

fattende analyse, men her er noen stikkord:

— I skolen indoktrineres elevene til konkurranse-mentalitet, til at «rettferdig ulikhet» er noe gitt, som ikke kan forandres. I Evalueringsutvalgets oppsummering av forholda i dagens skole (1.s.31) står det for eksempel: «Ved at barna i en obligatorisk skole vendes til, og opplever som rettferdig, at skoleflinkhet medfører fordele i samfunnet, bidrar dette til å beholde stabilitet og ro.» Elevene læres opp til klasse-samarbeid og autoritetstro.

Noen mener at skoleplanene er progressive, men at DNA ikke vil bevilge penger til å gjennomføre alt det som er bra i dem. Det er helt klart at staten ønsker å rasjonalisere i skolen så mye som mulig. Noe annet er at skoleplanene i virkeligheten er redskaper til å tilrettelegge indoktrineringa utfra kapitalens aktuelle behov. Noen eksempler på de forandringene DNA vil ha gjennom:

— Undervisninga skal individualiseres ved bruk av nye læremidler og innlæring av nye arbeidsmåter.

— læremidlene skal overta lærerens rolle, -elevene skal individuelt instruere seg sjøl og kontrollere seg sjøl,

— læreren skal koordinere og arrangere innlæringa av kunnskaper, — den «nye læreren» fra Pedagogiske Høgskoler bidrar til at elevenes konkrete kunnskapsnivå synker.

— dette har sammenheng med behovet for å øke antall elever pr. lærer.

— elevene skal utvikle den formelle evnen til samarbeid.

Fra Mønsterplanen for grunnskolen: «Elevene skal lære seg å være våkne og reagere i samspill med andre, innordne seg i grupper og respektere vedtatte regler, erfare av-

UNGDOMSKAMPANJA

hengighet og oppleve gleden av å gjøre en innsats i fellesskapet.»

— elvene skal få følelsen av å lykkes, av å trives, de skal lære «å mestre påkjenningene i det moderne samfunn.»

—elevene skal «lære å lære» — dvs. de skal lære å anvende et utall teknikker for å kunne tilpasse seg, omskolere seg og omflytte seg til nye steder og yrker i tråd med strukturrasjonaliseringa. Dette er i tråd med staten og kapitalens behov: «Det vi har bruk for i vår tid er ikke så mye kunnskaper som evnen til å tilegne seg kunnskaper, til å resonnerer selvstendig, til å tilpasse seg nye situasjoner o.l.» (Steenkomiteen av 1965)

EVALUERINGSUTVALGET ER BESTILT AV DNA

Når det ikke lenger bare er det faglige som er viktig for monopolkapitalen å legge vekt på i skolen, er ikke den gamle vurderingsmåten, karaktersystemet bra nok for næringslivet til å vurdere den arbeidskrafta det trenger. Derfor skal det innføres vurderinger/skussmål i skolen. Elevene skal vurderes utfra evnen til teknisk innlæring, utfra samarbeidsevne og vilje, fleksibilitet, tilpasningsdyktighet overfor nye situasjoner, pålitelighet, presisjon, fraværsmengde osv. Alt dette utfra at de skal forberedes på og tilpasses den økonomiske krisa. Eller for å si det med Reiulf Steen: «Skoleverket skal sikte mot å ruste de unge for et dynamisk bedriftsliv, samtidig som de forberedes på at utviklingen vil kunne måtte kreve av dem at de flere ganger skifter arbeid.»

Evalueringsutvalgets innstillinger har konklusjoner som er bestilt av DNA og monopolkapitalen. I til-

legg til å legge opp til vurderinger av elevene, legger Evalueringsutvalget 2 opp til noe som kalles skolevurdering: et forsøk på kanalisering av og undertrykking av opprøret og misnøyen i skolen. I motsatt fall vil «kunstige motsetningsforhold» lett utvikle seg til «sur kritikk som har lite konstruktivt i seg» (Eva 2, s. 46)

VI MÅ GÅ MOT KARAKTERENE I SKOLEN

De kameratene som har gått inn for å beholde karaktersystemet, har rett i at karakterene ikke lenger tjener borgerskapets behov for vurdering/dressering av arbeidskrafta i dagens økonomiske situasjon med overproduksjonskrise/arbeidsløshet. De har rett i at

DNA/monopolkapitalen vil gjennomføre store forandringer i skolen. Men de konsekvensene disse kameratene trekker, må bli feil fordi:

1. Det er en *illusjon* å tru at en ved å beholde karakterene kan hindre innføringa av alle disse tiltaka for å endre skolen. Framfor å gå inn for å beholde karakterene for liksom å være med å regulere *hvem* som skal komme inn på videregående skoler, må vi knytte kampen mot karakterene til kampen for et fullt utbygd utdanningssystem, flere plasser på yrkesskoler og krav om bedre fagutdanning. Videre må ungdommens krav om arbeid føres videre med større tyngde.

2. Disse kameratenes argumenter bygger på at vi skal gå inn for å bevare noe gærnt for å hindre noe som er mere gærnt. Å lage en taktikk utfra dette er et umulig blindspor når ungdommen reiser seg mot karaktersystemet.

3. Denne feilaktige linja tar ikke til-

strekkelig hensyn til og legger ikke hovedvekten på, hvordan karakterene fungerer på elevene, dvs. den tar ikke utgangspunkt i elevenes interesser. Konsekvensen av denne «strategiskdefensive» linja er at det er feilaktig av elevene å kjempe mot undertrykking i skolen fordi undertrykkinga uansett vil bli verre hvis kampen mot den nåværende undertrykkinga i skolen vinner fram!

KARAKTERENE ER UNDERTRYKKENDE

Jeg mener vi kan oppsummere følgende om hvordan karakterene fungerer i skolen idag:

1. Karakterene vurderer elevene ut fra faglige kriterier. De settes ut fra om elevene har lært det borgerskapet vil at de skal lære. På denne måten sorteres arbeidskrafta ut fra hvor mye som er innlært. Innlæringa blir i stor grad pugging, løsrivi fra praksis.
2. Karakterene er et disiplinerende middel — elevene lærer hvordan det lønner seg å opptre — dresseres.
3. Karaktersystemet splitter elevene fra hverandre — systemet skaper strebere. Elevene læres opp til individualisme — mange elever mister sjøltilliten.

RØD UNGDOM HAR GJORT FEIL I KARAKTERKAMPEN

Rød Ungdom har kjørt ut en stor-offensiv mot karakterene. Dette er bra. Kampanja mot karakterer ser ut til å ha fått oppslutning endel steder, men det er tydelig at mange ungdommer ikke har gripi RU-linja som sin egen. Hvilke feil har så RU gjort?

»Ikke vær engstelige – vi skal kanalisere det.»

1. RU har tatt et (altfor) subjektivt utgangspunkt. Parolen «Brenn karakterbøkene!» f.eks. tilsvarer utvilsomt ikke nivået i sjøl den framskredne del av elevmassene.
2. RU har ikke tatt alvorlig nok på de motsigelsene elevene sjøl har til å kjempe mot karaktersystemet. RU har derfor ikke lagt tilstrekkelig vekt på nødvendigheten av en propagandafase av kampanja, der argumentene mot karaktersystemet kjøres ut og motargumentene tilbakevises grundig. Det er fortsatt sånn at mange elever er opptatt av hva de får isteden, hvordan det blir med opptak til videregående skoler, at de trenger en «pisk» for i det hele tatt å gidde å gjøre noe på skolen osv.
3. Det er feil av RU å si at karakterene er det *grunnleggende* i skolen. Dette skaper illusjoner om at vi automatisk får en skole i elevenes interesser hvis vi får vekk karakterene.
4. RU har ikke grundig nok forklart hva som egentlig er hensikten med Evalueringsutvalgets innstillinger og hvorfor DNA/AUF faktisk går inn for å fjerne karakterene (ikke fordi de er blitt pressa til å gi etter, som RU sier). RU slår bare fast at de eneste som går mot karakterene er RU sjøl.
5. RU har ikke lagt tilstrekkelig

UNGDOMSKAMPANJA

vekt på propaganda mot de vurderingene som DNA/Evalueringsutvalget vil innføre.

INGEN ALLIANSER MED DNA

Vi er mot karakterer. DNA er mot karakterer. Betyr dette enhet med DNA i kampen mot karakterer? Nei! Vi er for at elevene skal føre kamp mot karakterer i skolen. DNA er for å undertrykke elevenes kamp. Vi er mot karakterene fordi karakterene undertrykker elevene. DNA er mot fordi dette undertrykkingsmiddelet ikke lenger fungerer godt nok. Noen er forvirra fordi partiet Høyre er for karakterer. At DNA og Høyre er uenig er bare et uttrykk for motsigelser innafor borgerskapet på hvordan arbeidskrafta skal opplæres og vurderes.

I kampen mot karakterer må vi avsløre DNAs skolepolitikk og slå fast hvordan DNA vil ha skolen og hvorfor. Vi må slå fast at det er bra at Evalueringsutvalget går inn for å fjerne karakterene, men påpeke hva de vil ha isteden, – og gå mot

det! Vi må understreke at ungdommen trenger skoler og arbeid og at Evalueringsutvalget faktisk bygger alle sine konklusjoner på at det fortsatt skal være arbeidsløshet blant ungdommen og at flere skoler ikke vil bli bygd med det første. Opp mot den skolen DNA og monopolkapitalen vil ha må vi begynne å diskutere hva slags skole arbeiderklassen er interessert i å ha.

MOT KARAKTERER OG VURDERINGER

Konklusjon: Vi må gå mot karakterer, men også mot vurderinger av hele elevens personlighet. Vi må ikke spre illusjoner om at karakterene er rota til alt ondt i skolen. Det er mye å slåss mot i skolen. Og kampen kan gi resultater, men skolen er fortsatt borgerskapets skole og den kan ikke tjene arbeiderklassens interesser under kapitalismen. Bare når arbeiderklassen tar makta i samfunnet kan arbeiderklassen utforme en skole som tjener seg.

Bård I. n

PARTIFUNKSJONÆRER OG MASSEARBEID.

Til nå har jeg ikke sett noen diskusjoner i bladet som har retta søkelyset på kameratene våre i partiapparatet. Erfaringene fra kontrarevolusjonen i Sovjet viser klart at «aparatsjik'ene» kan bli en bastion for høyre i partiet.

Derfor vil jeg be om at partifunksjonærene våre i partiledelsen, KK-redaksjonen og forlaget forteller oss åssen det står til med massear-

beidet: hvor mye, hvor jamnt og hva slags massearbeid de driver.

Massearbeidet er jo ikke alt, men det er uomgjengelig nødvendig mot byråkratiet. Jeg presiserer at dette ikke er skrivi fordi jeg sitter med opplysninger om mye dritt på «de høye kontorer» men spør naivt og uskyldig. Jeg trur vi har bra folk på toppen og håper de vil svare raskt.

Johs.

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

GÅ I MOT «HARDE SLAG» I KADERFOSTRINGA OG EN-SIDIGHET I VURDERINGA AV ARBEIDET.

Over ei tid har det vært en tendens til at mange ikke har hatt samme glød for arbeidet, ikke vært entusiastisk, men følt at arbeidet har gått tungt og har derfor vært lite «tent». Dette prega også mange i 8. mars-arbeidet. Men det er ingen grunn til å henge med hodet over de resultatene som blei oppnådd. Det er all grunn til å være entusiastisk. Det største toget på flere tiår, og 650–700 på 8. mars-komiteens møte om kvelden. Dette er en gunstig situasjon for oss som åpner store perspektiver for å gå fram i massearbeidet. Men er det slik at vi propaganderer den strålende seieren og mulighetene for å utvikle arbeidet for oss sjøl og for massene? Noen gjør det, men det finnes en annen tendens: mange legger vekta på å kritisere og mobilisere til kritikk av en del underordna mangler ved møtet i Fokus.

Dette er en alvorlig feil.

Mao lærer oss i Bind V «Talen den 27. januar»:

«For det første må vi gi ei holdbar vurdering av hva vi har oppnådd. I revolusjonen og i oppbygginga vår er det positive vi har oppnådd det viktigste, sjøl om det fins mangler og feil. Vi må ikke overdrive det vi

har oppnådd, sjøl om det er mye, men om vi undervurderer det vil det føre til feil, kanskje til og med store feil. Dette spørsmålet ble avgjort på det andre plenumsmøtet til den åttende sentralkomiteen. Men gjentatte henvisninger til det på denne konferansen viser at noen kamrater ennå ikke er overbeviste. Særlig blant kjente demokratiske personer kommer det merknader om dette: «Dere sier alltid at det positive som er oppnådd er det vesentlige. Det løser ikke noe problem. Alle vet vel at det som er oppnådd er det vesentlige, men hva med manglene og feila?» Likevel er det virkelig det som er oppnådd som er det vesentlige. Om ikke dette blir slått fast vil folk miste motet.» s. 371.

I talen på det andre møtet i den åttende sentralkomiteen sier Mao: «Vi må verne om entusiasmen til kadrene og massene, og ikke helle kaldt vann over dem. En gang helte noen kaldt vann over den sosialistiske omforminga av jordbruket, og da fantes det så og si en «komite for å fremme tilbakeskritt».

Vi pekte seinere på at det ikke var riktig å helle kaldt vann over, derfor sto vi tilbake med en komite for å fremme framskritt (...).

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

Feila til kadrene og massene og våre egne feil må kritiseres ut fra den forutsetninga at entusiasmen deres skal vernes, og dermed får de et kraftig puff framover.» s. 345.

Det Mao lærer oss om å verne entusiasmen til kaderen og massene må vi holde fast på. Kritikken etter 8. mars er et eksempel som bryter med dette, men det finnes flere som bør tas opp og kritiseres.

Om ensidighet sier Mao på partiets landskonferanse om propagandaarbeid: *«Ensidighet betyr at en tenker i absolutter, det vil si at en har en metafysiske måte å gripe fatt i problemer på. Når vi vurderer arbeidet vårt, er det ensidig å godta alt eller forkaste alt. Det er fortsatt ikke så få mennesker innfor kommunistpartiet og mange utafor som gjør nettopp dette (...).*

Sjøl om det er en forskjell mellom mange av dem som har slike synspunkter og dem som er fiendtlig til det sosialistiske systemet, så er slike synspunkter svært feilaktige og skadelige og kan bare ta motet fra folk. (...).

Det er sjølsagt vanskelig for alle å være fri for ethvert spor av ensidighet. Folk vil alltid undersøke og takle problemer og uttrykke syna de har i lys av egne erfaringer, og da er det ikke til å unngå at de viser litt ensidighet noen ganger. Men burde vi ikke be dem om at de gradvis får bukt med den ensidigheta de har og ser på problemene på en forholdsvis allsidig måte? Etter min mening burde vi det. (...)

Ensidighet bryter med dialektikken. Vi ønsker å spre dialektikken gradvis og må be alle lære seg bruken av den vitenskapelige dialektiske metode steg for steg.» s. 442—443.

Er vi ensidige også når vi kritise-

rer hverandre i avdelinga og ellers. Etter mitt syn finnes det mye ensidighet og «harde slag» mot kamerater og mellom kamerater. Sånn sett finnes det en sammenheng. Det er en stil vi har hatt lenge og som vi har utvikla. DS har gått i spissen for og fostra en slik stil.

I artikkelen «Ei dialektisk holdning til indre enhet i partiet» sier Mao:

«Hva betyr ei dialektisk holdning? Det betyr å analysere alle ting. Anerkjenn at alle mennesker gjør feil, og ikke forkaste en person fullstendig bare fordi han har gjort feil. Lenin sa en gang at det ikke finnes en person på jorda som ikke gjør feil. Alle trenger støtte. En dyktig fyr trenger hjelp fra tre andre mennesker. (...).

Det ser ut som om folk må være 100 prosent marxister så snart de er med i partiet. I virkeligheta finnes det marxister på alle ulike trinn, de som er 100 prosent, 90, 80, 70, 60 eller 50 prosent marxister og noen som bare er 10 eller 20 prosent marxister». s. 528 — 529.

I talen på partiets landskonferanse om propagandaarbeid sier Mao: *«På den ene sida må vi være nøyaktige og gjennomføre kritikk og sjølkritikk med hensyn til feil og mangler på en alvorlig og ikke overfladisk måte og rette på feila. På den andre sida må vi bruke metoden med «lett bris og mildt regn» og den med «å lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten, og vi må gå mot metoden med å ta knekken på folk med et eneste slag». s. 440.*

Vi må lære av Mao i kaderpolitikken. Han understreker gang på gang hvor viktig det er å ikke ta motet og sjøllilliten fra folk. Tar vi mo-

tet og sjøltilliten fra folk, blir folk lett passive og mister lysta på å arbeide.

Mao sier at vi må bruke begge hendene, den ene for å kritisere, den andre for å hjelpe. Vi må ta oppgjør med stilen med å ha den ene handa på ryggen og slå med den andre, da tar vi bare knekken på folk.

Mao lærer oss at ting utvikler seg framover i en bølgebevegelse (i bølger). Sånn er det med oss også. Vi styrker oss og går framover, det er helt sikkert, men det skjer i bølger. For å frigjøre krefter til massearbeid for å spre entusiasme i massene, trenger vi å bedre stilen i partiet. Vi trenger å ta oppgjør med ensidighet og harde slag. Vi kan gå fram 1. mai, men vi kan også gå tilbake.

Det er opp til oss. Politisk er situasjonen svært god for oss. Situasjonen i massebevegelsen er svært god. Kort sagt. La oss mobilisere oss sjøl og massene til den største 1. mai-feiringa som har vært i Tromsø.

Skrevet av en kamerat i DS.

DS mener at dette bør tas opp på et avdelingsmøte, eller som et større punkt på et møte uten at det forøvrig endrer på prioriteringa av arbeidet. Dette bør tas opp så snart som mulig, når det kan presses inn i avdelinga sine planer og seinest innen 20.4 78.

Til møtet bør alle lese: Bind 5 side 528—530. Ei dialektisk holdning til indre enhet i partiet.

— Side 440—444. Tale på KKP's landskonferanse om propagandaarbeid.

— Side 343—345. Tale på det andre plenumsmøte i KKP's åttende sentralkomite.

— Side 313—314. Forholdet mellom riktig og galt.

— Side 230—233. Om ideologisk kamp.

Det er sjølsagt bra om kameratene leser mer. Her er forslag: Les hele artiklene og i tillegg Talen den 27. januar side 371—395

— Ungdomsforbundet må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen i arbeidet sitt side 99—104.

— Side 163—176. Tale på partiets landskonferanse. Avslutningstale.

— Side 323—334. Styrk enheten i partiet og før partidiskusjonene videre.

— Side 396—433. Riktig behandling av motsigelsene i folket.

Styrene som skal forberede møtet bør minimum ha lest en del av tilleggsstudiene. Møtet bør ta opp om det er riktig at vi er ensidig i vurderinga av arbeidet og står for ei linje med «harde slag» i kaderbehandlinga og hvordan dette hindrer framgangen i arbeidet og spesielt massearbeidet.

Saksa fra et lokalt diskusjonsblad.

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

OM ARBEIDET TIL KOMMUNISTER PÅ SMÅ Plasser.

Målet med dette innlegget er å reise en diskusjon om arbeidet til kommunister på småplassene. Vi ønsker å få fram hva som er særegne problemer, hva slags erfaringer som finnes, hva slags krav som må stilles til hver enkelt og hvordan oppgavene må stilles (direktiv).

I utgangspunktet vil vi ta med tre problemer på vår plass:

1. Vi er en håndfull kommunister som har jobba kort tid på plassen. Stedet har så godt som ingen kamp-erfaringer, og har gjennom alle år vært prega av gode «samarbeidsforhold».

Opggava vår er å spre en «ny» politikk, og stiller derfor store krav til det å forene seg med massene og være tålmodig.

2. Hetsen. Den treffer ofte hardt. Det er gjennomsluktige forhold som gjør at folk som tar progressive standpunkt lett blir merka, silt ut når de søker jobb. Det ties når vi kommer og snakkes bak vår rygg. Massene er redde for å stå fram med meninger. En konsekvens er at de fleste oppgaver må vi ta oss av, enten det er 8. mars, 1. mai, 21. august, 11. september osv. Det er ofte tungt å vite at alt som skal skje må vi drive fram.

3. Stor gjennomtrekk. Det er et stort problem at folk som draes med i arbeidet i front eller i parti flytter etter kort tid. Eks. reiste 50 prosent av kadrene i løpet av året. Iallfall 60 prosent av dem som gikk i 1. mai-

tog i 76 var reist fra plassen i 77. 50 prosent av dem som gikk i 8. mars-tog og 1. mai-tog i 77 er nå reist. Vi har m.a.o. ei lita, stabil kjerne.

Hvordan har vi jobba?

Det står klart et avvik på ikke å bli kjent med og ta vare på massene. Vi har ofte blitt løpende rundt med stadig nye saker, nye lister o.l. Vi har sett på politikken som vår, og jobba for å bruke massene når det var nødvendig.

Dette mener vi og henger sammen med ei sentral linje. Det har vært ei lang rekke direktiver som vi har forsøkt å følge opp. Dette har ført til at kadrene har fått for mye oppgaver, og at en god del har blitt dårlig løst. En del har vært å helle kaldt vann over kaderen og ikke tatt vare på entusiasmen (Mao bind 5, s. 345)

Vi er få og oppgavene er store. Vi er nødt til å gi kaderen flere oppgaver. F.eks. mener vi at det er urealistisk å følge studie/verveoppgava slik det står i oppropet: «Vi må sette av de dyktigste kameratene til å lede studiesirkel og til å verve. Kameratene må få anledning til å gjøre oppgava skikkelig. Vi må gi dem armslag, dvs. de må ikke pålegges andre oppgaver for laget som vil hindre dem i å jobbe godt med sirkelen og med vervinga.»

Vi mener vi ikke kan klare dette uten at det får konsekvenser for andre områder. Problemet vårt stiller seg oftest slik: Hvordan få til studier samtidig med andre oppgaver?

KVINNEPOLITIKKEN

Er det sikkert at ungdomsarbeidet er det viktigste for oss? Vi løste oppgava med å prioritere ungdommen ved å si at KF-arbeidet og propagandaarbeidet måtte innrettes på ungdommen. Vi fant ikke muligheter for å sette av egen ungdomsansvarlig og utvikle særegent ungdomsarbeid. Dette gjorde vi fordi vi ellers måtte dra folk ut av KF. KF har dobla medlemstallet i løpet av kampanja, men sliter med store vansker som gjør det viktig at kommunistene jobber der.

Vi ser nå at ungdomsarbeidet har gitt lite resultat. Vi har i praksis latt kvinnearbeidet være hovedoppgava. Er det feil? Vi mener det er rett.

1. Kvinnearbeidet har gitt resultater. Det er fortsatt store problem. Det kreves kadre om det skal bli bra. Å trekke ut kader vil bety at sjansen for at kvinnearbeidet faller sammen er stor.

2. KF er den eneste frontorganisasjonen som finnes. Vi kan ikke risikere å stå tomhendte igjen. Vi kan ikke la massene som er interessert i kvinnearbeidet seile sin egen sjøl.

3. På vår lille plass i en opp-

byggingsfase må vi ta vare på og forene oss med massene på et område og prøve å gjøre gjennombrudd der. Vi trur at dette er et vanlig og kanskje særegent problem på små plasser. Mao sier i artikkelen «Metoder for ledelse», pkt. 8:

«Det er en del av ledelsens kunst å ta hensyn til hele situasjonen og legge planer i overensstemmelse med dette og i lys av de historiske vilkårene og de omstendigheter som finnes på hvert sted, gjøre et riktig vedtak om hvor tyngdepunktet i arbeidet skal ligge og hva rekkefølgen i arbeidet skal være for en viss periode.»

Vi mener derfor det er rett hos oss å fortsette med tyngdepunktet på kvinnearbeidet, og la ungdomsarbeidet bl.a. bli en del av dette.

Denne oppsummeringa går mot SKs vurdering der de i direktiv for planperioden sier: «Ingen andre oppgaver kan stilles opp mot ungdomsarbeidet i viktighet. Dersom vi prioriterer på en annen måte for å oppnå større framganger på et annet område, vil en slik framgang helt sikkert være for dyrt kjøpt. Ungdomsarbeidet er det området vi har mest å vinne og mest å tape.»

Herved reises diskusjonen. Gry

KOMPROMISSENE I 8. MARS-ARBEIDET.

Artikkelen foran er saksa fra et lokalt diskusjonsblad. Den oppsummerer erfaringene fra 8. mars arbeidet og taktikkene der.

Jeg vil kort si noe om kompromissene som ble inngått på parolene for å oppnå samarbeid på 8. mars rundt om i landet. — Om hva jeg

KVINNEPOLITIKKEN

mener var uakseptable kompromiss.

Dette er ikke noen fullstendig oppsummering, men synspunkter til debatt. Jeg tar ikke opp *bra* sider, f.eks. gjennombrudd for enhetslinje og stor framgang mange steder.

ALLMENNE PAROLER FOR NEDRUSTNING DEN VIKTIGSTE FEILEN

Jeg mener den alvorligste feilen ble begått der hvor vi aksepterte allmenne paroler for nedrustning. Så vidt jeg veit gikk vi enkelte steder under «Nei til nøytronbomba — for fred og sikkerhet» og «Stopp rustningsvanviddet — Nei til militærblokkene». Sånt mener jeg betyr at vi blir med på å spre Bresjnevsvada og røykteppe over hvem det er som ruster opp til en aggressiv røverkrig.

Det er og feil å si «Nei, til stormaktenes rustningskappløp» Grunnen er denne: Revisjonistene sier *stormakter*, og da skiller de ikke mellom Fankrike, Tyskland, Japan og USA og Sovjet. (Altså ikke mellom 1. og 2. verden).

Slik kan de skjule og forskjønne sosialimperialismen og dekke over at verdens folk har 2 hovedfiender og at den mest aggressive er Sovjet.

Det gir dem mulighet til å framheve USA som den eneste hovedfienden — som Ny Tid gjorde foran 1. mai. Og ensidig fordømme nøytronbomba og eks. tyske tropper på norsk jord.

Dessuten regnes Kina som stormakt — sjøl om de sier at de ikke er. Når vi går med på en slik parole som stormakt-parola blir det oppfatta som vi går mot at Kina ruster opp. Jeg mener det er en styrke for verdens folk og freden i verden at

Kina forbereder seg på krig.

KAMP MOT IMPERIALISMEN KUTTA UT

Den tredje alvorlige feilen mener jeg skjedde alle de stedene der parolene mot all imperialisme ble kuttet ut. Slik at det bare ble stående igjen solidaritet med undertrykte folk el. evt. undertrykte kvinner.

I praksis betyr det å gå inn for at toget på den *internasjonale* kvinnedagen ikke skal bry deg om *hvem* som terrorbomber — med splintbomber og napalm, *hvem* som på tusen og en måter truer, terroriserer og kuer verdens folk og nasjoner. Jeg kan ikke forstå hvorfor vi skal beskytte dem.

Alle disse tingene mener jeg har å gjøre med knefall for revisjonismen. Revisjonismen støtter den aggressive sosialimperialismen, den angriper det sosialistiske Kina — og den vil dysse kvinnene i søvn. Nettopp revisjonister har vært de fremste markedsførere av de tomme påstandene om at «kvinner forstår ikke imperialismen — derfor må vi ikke si noe om sånne vanskelige ting.»

«VENSTREAVVIK»

Noen ord om det jeg ser som det viktigste «venstreavviket» på parolene. Det dreier seg om *ikke* å være villig til å inngå noe kompromiss i det hele tatt — for å oppnå enhetsarrangement med folk vi er uenige med på en del saker. Her mener jeg Oslo f.eks. er typisk. (Der folk ønska å ha med eks. Sovjet ut av Tsjekkoslovakia — når KF og NKF allerede samarbeida på et godt grunnlag — mot all imperialisme og mot opprustninga til supermaktene.)

I tillegg et «venstre»-avvik i forhold til linja for enhet.

Eksempel fra en større plass: Det ble brudd i forhandlingene mellom kvinneorganisasjonene der og klart at det ville bli to tog. Etter det mobiliserte KF i hovedsak på *forskjellen* mellom de to togene (det andre hadde ikke paroler mot porno og mot imperialismen). Med det sluttet KF i praksis å slåss for ett tog, og å mo-

bilisere på den riktige linja for enhet. Det betydde at i Trondheim ble det ikke mobilisert til 8. mars-komiteens tog på den store entusiasmen som fantes for ett tog. Heller ikke gjort kjent og mobilisert på at andre steder var det i år fullt mulig for KF og de andre organisasjonene å samarbeide på ett bra grunnlag. Og at den enheten styrker kvinnekampen.

STUDIEOPPLEGG OM KVINNEPOLITIKK.

DETTE ER ET OPPLEGG SOM ER PRØVD BLANT EN DEL KVINNEKADER I OSLO.

Til studieopplegget: Kurset er et skoleringskurs for kamerater som jobber med kvinnepolitikk. Det er ikke ment til å løse alle problemer i løpet av 4 korte studiemøter, møtene vil helt sikkert ofte reise flere spørsmål enn de løser.

En viktig hensikt med opplegget er å stimulere til sjølstudier, gi kameratene hjelp til å studere bedre på egen hånd. Det er derfor viktig å ha et innledende møte om opplegget

der hensikten med kurset blir diskutert og der en tar opp hver enkelts studievaner. Denne diskusjonen må følges opp gjennom kritikkrundene på møtene, slik at studiestilen blir fulgt opp, evt. at studielederen hjelper den enkelte.

Et nøkkelpunkt for utbytte av kurset er at hver enkelt tar standpunkt til det hun/han leser og til problemstillingene til diskusjon.

Kurset inneholder en undersøkelsesoppgave, som oppsummeres på møte 4. Oppgava stilles allerede på det første innledende møtet. To eller tre bør jobbe sammen, alle bør være

KVINNEPOLITIKKEN

med.

Vi har god erfaring med å foreta undersøkelser *blant masser som ikke er med i KF*, det gir viktig erfaring. Vi har undersøkt hva massene er opptatt av når det gjelder kvinnesaker og hva de mener om KF, og vi har undersøkt reaksjoner på Kvinnefrontens propaganda. Begge deler enkle undersøkelser med gode resultater. Andre undersøkelser kan sjølsagt også legges opp etter lokale behov. Det er viktig at kameratene i forberedelsene studerer Maos artikler grundig: Bekjemp bokdyrkelsen og innledning til distriktundersøkelser, spesielt avsnittet om undersøkelsesteknikken.

Det kan være bra om studielederen kikker på opplegget før det settes ut i livet.

Det er mulig å stille andre oppgaver i tilknytning til kurset, f.eks. polemikk mot revisjonistparoler: Ingen kvinnekamp uten klassekamp og: Sosialisme er forutsetning for kvinnefrigjøring, kvinnefrigjøring er forutsetning for sosialisme, eller lokale varianter. Det blir ikke tid til å diskutere dem på møtene, men de kan brukes som artikler, debattinnlegg osv. og være med å reise diskusjonen breiere. Andre typer oppgaver kan være å skrive debattinnlegg til KF-blader om hva vi mener med kvinnefrigjøring evt. sosialisme, eller det kan være å skrive en løpeseddel og siden undersøke hvordan den fungerer. Det er en viktig del av skoleringa at kvinnekaderen lærer å uttrykke seg konkret og skarpt i propaganda og agitasjon.

Avslutningsvis på kurset må det være et oppsummeringsmøte som tar for seg hva deltakerne synes de har fått ut av kurset, i forhold til diskusjonen på første møte, hvordan hver enkelt har fungert og

kommentarer og kritikk til opplegget konkret. Vi vil gjerne ha reaksjoner og erfaringer inn til oss.

MØTE 1

Studier:

RF 6/76: For full frigjøring av kvinnen, s. 8–34

Engels: Familien, privateiendommens og statens opprinnelse, kap. IX, s. 156–162 og kap 2, s. 42–86.

Stalin: Om den historiske og dialektiske materialisme. Grunnkurs II, s. 91–104.

Klassikertekstene i RF 6/76.

1. Hva er Engels sin teori om hvordan kvinneundertrykkinga oppsto? Sett Engels' syn opp mot det synet som sier at grunnlaget for kvinneundertrykkinga er arbeidsdelinga mellom kjønnene.

2. Hva er grunnlaget for kvinneundertrykkinga under kapitalismen? Hva er felles med andre perioder og hva er særegent for kapitalismen? Klassikerne sier at kvinnene *som kjønn* er reservearbeidskraft og lenka til hjem og barn. Stemmer det også for borger-skapets kvinner? Hvordan?

3. Kvinneboka sier at kvinneundertrykkinga er et særegent uttrykk for den allmenne utbyttinga under kapitalismen (s. 13). Hvilke konsekvenser får et slikt syn?

MØTE 2

Studier:

RF 6/76 fortsatt, både artikkel og klassikertekster.

Hoxha: Kvinnefrigjøring i Albania, 3 artikler. Artikkel 1 s. 7–25.

Lenin: Samtaler med Clara Zetkin (i Frigjøringen av kvinnen).

Mao: Ungdomsforbundet må ta hensyn til særtrekka ved ungdommen i arbeidet sitt. (Bind 5 og i heftet om ungdommen!)

Hoxha: Om danningen av den al-

banske anti-fascistiske kvinneunion. På engelsk i Selected Works s. 121 bind I, kommer forhåpentligvis i RF snart.

1. Hva mener vi med kvinnefrigjøring? På hvilken måte er sosialismen nødvendig for kvinnefrigjøring?

2. Hvorfor trengs særegen kvinneorganisering? Hvilken rolle spiller det i kampen for sosialismen?

3. Hvilke konsekvenser får dette for vår linje for KF i dag? Plattform, bredde, organisasjonsform?

MØTE 3

Studier:

Lenin: Imperialismen og splittelsen i sosialismen. (Marx – Engelsmarxisme)

RF 6/76 pkt. 6 om revisjonismen s. 33 og Stalinsitat s. 48

Prinsippprogrammet s. 85–115 og s. 75.

Lenin: Venstre kommunismen, kapittel 6.

Dimitrov: Enhetsfronten s. 56–64.

Mao: Aktuelle problemer i taktikken i den anti-japanske enhetsfronten.

KKPs rolle i den nasjonale krigen, spes.: Kommunister bør gå foran ... til Kaderpolitikk.

Ikke slå i alle retninger (bind 5).

1. Hvorfor sier Lenin at arbeider-

aristokratiet er borgerskapets sosiale hovedstøtte? Stemmer det med erfaringene fra kvinnekampen.

b) Vurder den moderne revisjonismens innflytelse blant kvinnemassene på deres sted.

2. Hva er formålet med enhetsfronten?

3. På hvilke vilkår kan vi inngå kompromisser? Bruk aktuelle eks., f.eks. endring av paroler 8. mars.

MØTE 4

OPPSUMMERING AV UNDERSØKELSEN/MASSELINJA

Studier:

Mao: Bekjemp bokdyrkelsen.

Innledning til distriktsundersøkelser.

Sørg for massenes velferd.

Bekjemp sjablongmessige skrivelser i partisaker.

Sitatboka om masselinja.

1. Hva har dere kommet fram til gjennom undersøkelsen?

2. Oppsummer framgangsmåte og metoder utfra prinsippene for undersøkelser. Hva var bra og hva var dårlig?

3. Hvilke tiltak mener dere bør tas utfra undersøkelsen?

4. Hva har undersøkelsen lært dere om masselinja opp mot byråkratiisme og sekterisme?

AKP(ml) har gitt ut en egen same-avis. Bra tenker du, det trengs ei særegen avis for samene. Det er jo riktig, men hva med deg. Har du tenkt å sette deg inn i samenes særegne problemer, som et undertrykt folk, en undertrykt nasjon. Dette er viktige spørsmål ikke bare for samene.

Hvis ikke vi interesserer oss for den norske undertrykkinga av samene kommer vi til å stå på samme side som borgerskapet, vi blir nasjonal-sjåvinister.

Det skal vi ikke, derfor er det også bra for oss at partiet nå gir ut ei sameavis. Den må vi lese og spre.

SÁMIID-HILAT

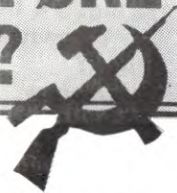
SÁMI AVIISA AKP(ml)-AS

SÁMIID-HILAT

Vastidæddji redaktora: Egil Fossum

KRIGSFAREN

KOMMENTAR TIL: KAN DEN BORGERLIGE HÆREN FØRE EN RETTFERDIG KRIG?

Jeg mener Leo ser dogmatisk på spørsmålet, og ikke har klart for seg hva strategi og taktikk er for noe. Uten å ha studert og grubla særlig mye, vil jeg luften tankene mine etter å ha lest innlegget.

STRATEGI OG TAKTIKK

Leo skriver: «Påstand. Den farligste ideen som kom fram på leiren jeg deltok var: Vi kan ikke slåss mot to fiender på en gang.»

Lenger ned: «For om dem bare sender en (—) så har dem sendt en stykke lys levende kolerabasilie inn i landet, og utifra det jeg oppfatter som et prinsipp for folkekrigen, og dette prinsippet er «ikke støtte seg på en imperialistmakt i kampen mot en annen», ser jeg det som prinsipielt galt ikke å uskadeliggjøre denne soldaten også.»

Hva er prinsipp? Hva er strategi? Taktikk? Stalin i «Spørsmål i leninismen» s. 56: «Etappene i revolusjonen og strategien: «Strategien er å bestemme retningen for hovedangrepet fra proletariatet i den gitte etappe i revolusjonen ...» (Studer hele avsnittet.) Mål: Knuse den borgerlige staten, sikre arbeiderne og folket makta.

Hvis f.eks. okkupert av Russland: Mål — frigjøring fra imperialismen.

Strategien er langsiktig, har som mål å ta knekken på f.eks. borger-

skapet, et imperialistisk okkupasjonsstyre osv.

Om taktikk sier Stalin: «3. Flo og ebbe i bevegelsen og taktikken. Taktikken er å bestemme linjen for hvordan proletariatet skal opptre i de forholdsvis korte perioder med flo og ebbe i bevegelsen, oppsving eller nedgang i revolusjonen, den er kampen for å gjennomføre denne linjen ved å erstatte de gamle kampformer og organisasjonsformer med nye osv. (studer resten!)»

Taktikken er spørsmål om hvordan vi skal nå de strategiske måla.

SPILL PÅ MOTSIGELSER

Så vil jeg spørre Leo: Det er et prinsipp for oss ikke å støtte oss på ei imperialistmakt mot ei anna ei. (Fordi det strategiske målet vårt er nasjonal sjølstendighet og proletariatets diktatur.) Men er det brudd på dette prinsippet om vi lar amerikanske soldater utrydde ei avdeling russiske soldater? Er det forræderi overfor revolusjonen å inngå avtaler med USA — eller faen sjøl for den saks skyld — om felles opptreden i et gitt slag?

La oss si at våre styrker ville blitt utrydda i det slaget uten den avtalen — ville det tjent det strate-

giske målet? Et taktisk skritt, det er ikke å gi avkall på prinsippet. Det er å vite hvordan en skal nå målet. Ta f.eks. avtalen mellom Stalin og Ribbentrop.

Frigjøringsfronten i Hellas etter krigen? De stolte på de engelske imperialistene. De glemte prinsippene, de glemte revolusjonen. Det blir noe anna det, Leo.

Kan så den borgerlige hæren føre en rettferdig krig? Ja. De engelske og amerikanske imperialistene førte en rettferdig forsvarskrig mot Hitler-fascismen etter at Hitler angrep Russland. Kommunistene kan til og med, gjennom å holde fast på prinsippene, spille på motsigelsene mellom imperialistene og på det viset styrke den riktige sida – folket i revolusjonen.

Kan vi ikke slåss mot to fiender på samme gang? Ja og nei. Vi må sjølsagt slåss mot all imperialism, både Sovjet og USA. Ja, mot mange flere, om vi skal seire i revolusjonen. Men gap over alt på en gang, og kjeven går av ledd.

Kan du, Leo, gi meg et jordnært resonnement over hvorfor vi «prinsipielt» må skyte på både russere og amerikanere i en situasjon hvor Norge er okkupert av Russland?

Vi må stole på egne krefter, vi må samle alle som samles kan mot hovedfienden, vi må spille på motsigelser i fiendeleiren, spille dem ut mot hverandre, hvis vi skal nå målet vårt.

Litj-Jo

TIL GUNNAR FRA LEO.

Jeg går ut fra at alle som leser dette har siste nr. av TF ennå, så jeg går rett på sak.

Gunnar: Du sier: Spørsmålet er hvordan en skal stille seg til borgerlig leda motstand mot f.eks. et sosialimperialistisk angrep på Norge. Du spør meg hvorfor jeg bruker en tredjedel av artikkelen til å spre tåke om dette.

Jeg tar selvkritikk for tiraden med sitater fra partiprogrammet. Når jeg går igjennom sitatene fra AKP's prinsippprogram på ny, ser jeg at «dine» og «mine» sitater

henger sammen, på den måten at «dine» gir en analyse, og «mine» gir konklusjonene på denne analysen. «Difor svarar AKP (m-l) ...»

Men: Jeg er ikke enig i problemstillingen din. Jeg mener det ikke er hva vi diskuterer. Hva vi diskuterer er: Vil det være det norske borgerskapet eller USA-imperialismen som vil lede den norske hærs motstand mot et sosialimperialistisk angrep?

Jeg mener det siste, og utifra det slår jeg fast at det bare er i unntakstilfeller at den norske hæren vil bli i stand

KRIGSFAREN

til å føre en rettferdig krig. Dette begrunner jeg med at gjennom medlemskapet i NATO er den norske hæren direkte underlagt NATO-kommando i enhver krisesituasjon. Får jeg lov til å sitere din siste artikkel: «Men det er også et faktum at de norske stridskreftene består av norske soldater og offiserer, *under ledelse av den borgerlige, norske regjeringa ved forsvarsdepartementet. Å hevde at «det ikke fins noen norsk hær», bare en NATO-hær i Norge, er en meningsløshet.»* (Min understrekning).

I denne forbindelsen polemiserer du ikke mot påstander jeg kom med i innlegget mitt. Jeg siterer fra meg selv: «Hvilke muligheter har så den norske borgerhæren for å yte rettferdig motstand under et sovjetisk angrep? (For det er ingen som tror at denne hæren vil yte motstand under en NATO-okkupasjon???) La oss først se hæren som *helhet*. I fredstid har den norske regjeringa en viss formell kontroll med hæren, gjennom forsvarsminister osv. ... *Men i enhver «spent situasjon» og i enhver krigssituasjon vil hele den bestemmende myndigheten over den norske hæren bli overført til NATO-hovedkvarteret i Brussel* (som i sin tur igjen er un-

derlagt Pentagon).»

Altså: Det jeg har streka under når jeg siterte deg *stemmer ikke*. Forsvarsdepartementet administrerer den norske hæren i fredstid. punktum. Når ting begynner å skje, overtar NATO, og dermed USA.

Forøvrig: Mener jeg at en borgerlig hær aldri kan yte rettferdig motstand? Nei, det mener jeg ikke. Hvis vi kommer oss ut av NATO, og får kasta de utenlandske generalene ut fra Kolsås, mener jeg vilkårene ligger til rette for at den borgerlige norske hæren kan yte rettferdig motstand, under de forutsetninger partiprogrammet angir. F.eks. mener jeg at svenskene har et gunstigere utgangspunkt enn oss. Utifra dette mener jeg det fortsatt er en viktig sak å arbeide for å få Norge ut av NATO, for å møte bedre forberedt på den krigen vi vet kommer.

Om den nasjonale selvråderetten: Jeg får stille noen spørsmål, og vil være glad for klassikerhenvisninger med sidetall.

Hvis det er slik at «nasjonal selvråderett» er et udelelig begrep, har da f.eks. Danmark mista hele sin selvråderett, og sin rett til egen, statlig eksistens? Jeg viser til kampen mot EEC, hvor en av AKMED's hoved-

paroler var: «Forsvar norsk selvråderett — nei til salg av Norge!»

Du sier Norge avsto en del *statlig suverenitet* ved å gå inn i NATO. Men hvis man avstår tilstrekkelig store deler statlig suverenitet, vil ikke det til slutt gå utover «retten til egen, statlig eksistens,» og dermed den nasjonale selvråderetten, slik du uttrykker det?

Jeg presisering: Jeg mener *ikke*, slik du sier, at Norge opphørte å eksistere som selvstendig stat i 49. Da hadde det f.eks. ikke vært noe å slåss for under EEC-kampen.

Blir krig mot en imperia-listmakt urettferdig dersom flere lands soldater fins blanda inn i en krig på norsk jord?

Svaret mitt på dette spørsmålet er: En krig ført av den norske borgerhæren i *dagens* situasjon med NATO-medlemskap vil bli det, — artikkelen — ettersom jeg slår fast at hæren i krigstid vil bli en del av NATO/USA-hæren. Men bare noen spørsmål til deg:

Hva mener du med norske *patriotiske* styrker?

Og at disse skulle konsentrere seg om Sovjet i *første omgang*, som ledd i en *militær taktikk*? Som om NATO-lojale generaler etterpå skulle vende seg mot en

USA-okkupasjon, enten ved USA, direkte, eller ved en leiehær fra f.eks. England, (som er mer sannsynlig, ettersom engelskmennene har bedre grep om norske forhold), slik Cuba fungerer for Sovjet i Angola?

Så til spørsmålet allment:

Jeg tror det er en skjebnesvanger gal militær taktikk ikke å slå mot alle de inntrengerne som prøver seg.

Du viser til Vietnam. Jeg har lest i biografien om Ho Chi Minh som er gitt ut på Oktober, s. 52—67. Slik jeg oppfatter det lille som står der, stilte de franske kolonitroppene i Vietnam seg i hovedsak lojale mot det franske quisling-regimet, og dermed samarbeidet med jap-sene, slik at vietnameserne sloss mot begge fortsatt.

Norge 1940: Du sier at om de norske styrker ikke hadde konsentrert seg om tyskerne, hadde de stilt seg i en *vanvittig* posisjon. Vel, i hovedsak *stilte* den norske borgerhæren seg i en *vanvittig* situasjon, hva? Er det ikke det den nylig utgitte kommisjonsrapporten og annet skal bevise? At det som skjedde av skikkelig motstand i all hovedsak var *unn-tak*, ledet i forhold til øverstkommanderende, *underordnet* befal? Slik jeg ser det, kom engelskmennene inn i et

KRIGSFAREN

fåfengt forsøk på å ta Norge fra tyskerne, for selv å okkupere det.

Hadde den engelske okkupasjonen vært mer rettferdig enn den tyske? Hvordan ville du forestille deg norske styrker som først samarbeider med engelskmennene deretter ville vende våpna mot engelskmennene dersom tyskerne ble jadt ut?

Jeg skal komme med et

eksempel selv: Da kubanere begynte å strømme inn i Angola, begynte FNLA og UNITA å slåss mot dette. Men da Sør-Afrika sendte inn soldater mot sovjetisk innflytelse kontra «vestlig», aksepterte FNLA/UNITA dette, og de tok i mot leiesoldater. Resultatet var at de kompromiter seg. De led også nederlag.

Leo

VI SKAL IKKE LEGGE NED KLASSEKAMPEN, RUDOLF!

I TF for april spør kamerat Rudolf, etter at han har bragt sitater fra Stalin og Mao om den s.k. «Münchenpolitikken» før den 2. verdenskrig, om ikke kommunistene skal gå inn for felles forsvarssystemer med land i den 2. verden. Dette er en gammel motsigelse som dukker opp på nytt: Skal ikke kommunistpartiene i den 2. verden inngå allianser med borgerskapet på samme måte som et sosialistisk land (i dag Kina, før forrige krig Sovjet) bygger opp en front mot den farligste imperialistmakta?

Jeg mener svaret på dette klart må være nei. Vår oppgave er å bekjempe borgerskapet i Norge, og opprette en sosialistisk stat. Denne kampen fremmer vi ikke gjennom å styrke borgerskapet og dets militærapparat. Likevel er vi selvfølgelig for et forsvar av nasjonen og for å svekke imperialismen. Vi reiser paroler mot sosialimperialismen.

Det er her «motsigelsen» oppstår:

Hvordan kan vi være for forsvar av nasjonen, mens vi samtidig er mot styrking av forsvaret og mot militære allianser?

Nøkkelen er at vi ikke er for et borgerlig «forsvar». Vi vet at borgerskapet ikke er nasjonens forsvarere. Det borgerskapet forsvarer er «retten» til å få profitt. Når denne «retten» krever det sviker de nasjonen og selger den til f.eks. sosialimperialismen. Det borgerlige forsvaret er til for å tjene borgerskapets interesser. Lenin sa om dette (Sosialisme og krig Oktober 1976, s. 47): «Vi er ikke for en borgerlig milit, vi er bare for en proletarisk milit. Derfor «ikke en øre, ikke en mann», ikke bare den stående hæren, men også til en borgerlig milit, til og med i land som Sambandsstatene, eller Sveits, Norge osv».

Dette er helt i tråd med prinsippprogrammet til AKP: (s. 130): «Di-

VALGET

for svarar AKP(ml) på det auka trugsmålet frå dei to imperialistiske supermaktene ikkje med å krevja opprusting av det reaksjonære norske militærapparatet, men ved å gå inn for *folkevæpning*, og oppmodar proletariatet og det arbeidande folket til å få seg våpen og læra seg militærkunst.»

Rudolfs innlegg bygger på illusjoner om borgerskapet i den 2. verden

og dets militærapparat. Konsekvensen er å legge ned klassekampen og støtte det egne borgerskapet. Hvis dette var konsekvensen av 3. verden-teorien ville motstanderne av den samme med rette kunne si at den samme var reaksjonær. Men slik er det ikke.

Eva

VALET 77: BOIKOTT I PRAKSIS!

Etter mi meining har dei oppsummeringane som har kome til no, ikkje teke opp og undersøkt feil i den politiske linja (TF-artikkelen i oktober gjør det til dels indirekte), men berre på korleis organisere, drive oppsøking. Difor får og TF-artikkelen til dels eit moralsk preg: «Kva er det de driv med på den plassen?» (I byen vår var resultatet relativt bra.) Etter mitt syn har det i valkampen stått ein kamp mellom ei «venstre-linje» og ei kommunistisk linje. «Venstre»-linja vart etter kvart nokså mykje nedkjempa. Men fordi dette aldri vart stilt ope, kom dette uklart fram.

KVIFOR STILLER VI TIL VAL?

Kvifor stiller vi kommunistar til val? Engels sa det slik (då som ein polemikk mot dei som meinte allmenn røysterett kunne gi arbeidarane makt): «Den allmenne stemme rett er således gradmåler på arbeiderklassens modenhet. Mer kan den ikke være og vil den aldri bli i den nåværende stat; men det er

også tilstrekkelig.» (Ny Dag, 1970) I bolsjevikpartiet på Lenin si tid og i AKP(m-l) var og er det ikkje illusjonar om parlamentet har makt, som er viktigaste problemet, men om parlamentet kan nyttast til å fremje revolusjonen. I «Venstre-kommunismen» (s. 143) seier Lenin: «Det er fordi at det bare er fra innsida av slike institusjoner som de borgerlige parlamentene, at kommunistene kan (og må) kjempe for en lang og vedvarende kamp, uten å vike for noen problemer, en kamp for å avsløre, henge ut og overvinne disse fordommer.» Vidare i ein tale på 2. kongressen til Komintern (Samla verk, eng. utg. s. 253): «Parlamentet er eit produkt av ei historisk utvikling, og vi kan ikkje fjerne (eliminere) det for vi er sterke nok til å drive frå kvarandre (disperse) det borgarlege parlamentet at ein, under gitte historiske vilkår, kan føre ein kamp (vage a struggle) mot det borgarlege samfunnet og parlamentarismen.» Og i samme utgave s. 268: «Det er i parlamentet at forholda mellom

VALGET

borgarlege parti og grupper kjem oftast til syne og viser forholda mellom alle klassene i det borgarlege samfunnet. Det er difor det er frå innsida av borgarlege parlament at vi kommunistar må fortelje folk sanninga om forholda mellom klassar og parti» (Mine omsetjingar)

ARGUMENTASJON FOR BOIKOTT

Vart så dette stilt som hovudsak i valkampen? Nei, i første valavisa er ikkje deltaking i parlamentet nemnt i det heile. Røysting på RV er nemnt ein gong, og då som ein demonstrasjon. Argumentasjonen som dominerte var slik: **«RV går inn for ein sosialistisk revolusjon. RV stør streikar. RV lovar ingenting, berre om du kjempar sjølv vil du vinne fram.»** Er dette ei line for dei arbeidarane og progressive som er misnøgde og forbanna på mange ting, men som endå ikkje har gjennomskoda parlamentarismen og dei borgarlege arbeidarpartia? Nei, ein slik argumentasjon er ikkje ein argumentasjon for revolusjonær utnytting av parlamentet, men ein argumentasjon for å boikotte parlamentet og ein argumentasjon for dei som har gjennomskoda det borgarlege diktaturet. Denne linja førte og til snevrare samansetjing av RV-grupper, lite entusiasme, at ein berre spurde folk som allereie stødde revolusjon at det ikkje blei utforma ein skikkeleg taktikk i høve til DNA osb.

Kvifor?

I si kjerne er det ei linje for aktiv boikott. I artikkelen Kommunismus (Samla verk, eng. utg. s. 166/67) siterer Lenin ein artikkel i tidsskriftet Kommunismus: *«Ein aktiv boikott betyr at kommunistpartiet ikkje*

bryr seg med å spreie slagord om ikkje å ta del i vala; men, i samsvar med interessene til boikotten, driv på med revolusjonær agitasjon i akkurat same grad som om det tok del i vala, og som om agitasjonen og handlingane hadde som mål å sikre flest mogleg arbeidarroyster.» Lenin seier til det: *«Dette er verkeleg ei parole. Dette riv ned anti-parlamentarikarane betre enn nokon kritikk. Ein «aktiv» boikott er tenkt (devised) som om vi tok del i vala!! Massane av uopplyste og halvvegs opplyste arbeidarar og bønder tek alvorleg del i vala, for dei har framleis borgarleg-demokratiske fordommar, dei er framleis under innverknad av desse fordommane. Og i staden for å hjelpe det uopplyste (—) småborgarskapet å kvitte seg med fordommane gjennom eiga røynsle, skal vi halde oss borte frå å ta del i parlamentet og korse oss sjølve ved å finne opp taktikk som ikkje inneheld vanlege tankar og borgarleg tilsulking.»*

Les ein intervjuua med første-kandidatane på RV-listene i KK, er det ikkje før heilt på slutten (etter sommarleirane) at utnyttinga av borgarlege parlament er nemnde.

I artikkelen i TF er parolen **«Stem en uredt talsmann inn på Tinget»** halden fram som positiv. Det er eg samd i. Det er ein parole som tek utgangspunkt i stemningane i arbeidarklassen, og ein parole som fører folk framover, ved at dei gjennom eiga røynsle får sjå skilnaden på den revolusjonære parlamentsmedlemmen og dei borgarlege sin praksis på Tinget. Men grunnen til at vi hadde få slike parolar og lite agitatorisk materiale, var ikkje at vi i seg sjølv er for lite gløgge, men fordi «venstre»-linja (aktiv boikott-linja) stod så sterkt. Røynsla mi

DEBATT

med arbeidskameratane mine er og heilt i samsvar med dette.

MOT KORRUPSJON OG RÅTTENSKAP

I vår og forsommar argumenterte eg slik når folk spurde meg kva RV var for noko: «RV skil seg frå dei andre partia ved at vi går inn for revolusjon. Vi lovar ingenting, men seier at folk vinn fram berre om dei kjempar sjølve.» Folk som kunne stå på ei kamplinje til dels, var imot revolusjon. Andre sa at når vi ikkje lova noko, var det ikkje aktuelt å stemme, då kunne dei like godt la vere. På den måten såg dei ikkje RV som noko alternativ for dei, DNA og SV stod att. Men seinare brukte eg følgjande argumentasjon: «RV vil tale vår sak, dra fram i lyset korrupsjon og svindel, få fram kva som skjer bak Stortingsfasaden, stemme for at stortingsmenn skal få arbeidarlønn osv.» Jau, det var mange samde i var riktig og bra.

Men, vi stør ikkje revolusjon. Svar: «RV meiner revolusjon er einaste vegen å gå om vi skal få slutt på krigar, elende og utbyting og bygge sosialismen. Men, uansett kan ikkje revolusjonen gjennomførast gjennom Stortinget, berre ved at fleirtalet av norske arbeidarar vil det.»

Det syner seg og at på vår plass er det heilt tydeleg samanheng mellom innsats og linje ein stod på, når det gjeld bygging av RV-grupper og oppsøking av folk for å få dei til å stemme. Og ikkje minst viste skiljet seg i å ta opp lokale saker, bolig-korrupsjon t.d. og bruke det aktivt i valkampen.

Etter mi meining er viktigaste årsaka til feila at det ikkje vert teke utgangspunkt i vanlege arbeidsfolk sine meiningar og idear når vallina vart utforma, altså sekterisme.

Ting eg ikkje tek opp: Historiske grunnar til feila.

Bjerg

JA, KAMERATER VI HØRER DERE. — SVAR PÅ KRITIKK AV KK I APRIL-TF

Ja, kamerater, vi hører dere. Vi mener dessuten at den kritikken dere skreiv for et halvt år sida fortsatt har mye for seg. På spørsmålet om det er KK eller arbeidsfolk det er noe i veien med, er svaret sjølsagt at det første er tilfelle, nå som for et halvt år sida. Verdens beste salgsapparat ville ikke kunne sikre

oss et stabilt opplag på f.eks. 30 000, fordi vi lager *ei for dårlig avis* — vi har ikke en masseappell for et slikt opplag.

Dere har rett i at 16 sider ikke løser de politiske motsigelsene som står i veien for framgang. Hva har 16 sider'n gitt oss? Jo det har gitt oss større muligheter og det har gitt oss en mer va-

riert og allsidig avis. Flere folk finner noe for seg. Sånn sett er avisa blitt mer og mer leseverdige og når flere grupper.

Men, og det er et stort «men» – vi er et godt stykke unna å lage ei avis som store grupper av arbeidsfolk naturlig leser sjøl om de står langt unna partiet.

Vi har ikke klart så langt å få til ei nyhetsdekning som er allsidig, tidlig ute og som bringer eget stoff, særlig eget avsløringsstoff om borgerskapet og imperialismen. Vi klarer i liten grad å være ledende i arbeiderklassens og folkets kamper og bringe stoff om økonomi, levekår, helse spørsmål o.l. av umiddelbar betydning for arbeidsfolk. I liten grad bringer vi stoff om arbeidsfolks liv og levnet og «upolitisk» stoff i det hele tatt. Periodevis vil jeg også si at avisa mangler *arbeiderpreget*. Avisa er i for liten grad ei avis arbeidsfolk gjenkjenner seg i og finner stoff de kan bruke.

Hvis vi legger til mangler i layout og titler og en overvekt av svært lange artikler (*merk dette TF-lesere*), så har vi vel fått med det viktigste i det dere omtaler som «kjedelig».

Det dere peker på er egentlig *sekte*riske feil, og spørsmålet er da hvorfor gjør vi stadig like *sekte*riske feil? Grunnleggende sett er det 3 faktorer som er bestemmende: vi kjenner for lite til virkeligheten, arbeidsfolks virkelighet. Vi kjenner for lite til marxismen-leninismen og vi kjenner for lite til det særegne ved avisdrift og journalistikk.

Disse problemene er reist i redaksjonen en rekke ganger, men vi har ikke virkelig satt alle

krefter inn på å løse disse problemene ett for ett. Istedenfor å tenke som så i redigeringa av ukas aviser: hva er *viktigst* for arbeidsfolk *nå*? så tenker vi ofte: vi må ha med noe om det og noe om det. Slik er det sjølsagt også nødvendig å si, men ikke før vi har svart korrekt på det første spørsmålet.

Kort oppsummert vil jeg si at vi tenker for lite med hensyn til flertallet, og vi jobber for atskillt fra arbeiderklassen og klassekampen i samfunnet. Mottagelsen å skulle skrive for massen av arbeidsfolk om alt som har betydning for dem og som de er opptatt av og det å jobbe mye isolert fra det virkelige livet er ikke løst i KK-redaksjonen.

Vi har fått mye og variert kritikk som går på disse feila og det har vi lært en god del av. Vi er klar over at vi må løse disse mottagelsene og vi jobber hardt med det. Det finnes nok av eksempler på at vi klarer å lage godt stoff: f.eks. avsløringene rundt brannen på Statfjord, Kri-
sereportasjene rundt Hokksund i 1. mainummer osv. Vi er derfor sikre på at vi klarer å lage ei avis med masseappell, men vi trenger mer kritikk og vi trenger skarpere kamper i *redaksjonen* for å få fram en riktig politikk for «Klassekampen».

Redaktøren